

18 september 2024 - nr. 410 Het blad van/voor muzikliefhebbers

mania

NO RISK DISC **FAT DOG** GRAND CRU **MERCURY REV**
DESERT ISLAND DISC **FRONT 242** INTERVIEW **SARAH KINSLEY**

VIRGIN MUSIC GROUP

WHAT'S NEW

CLAIRO

CHARM

12 JULI, 2024

BLACK VINYL // PURPLE VINYL // CD

Het derde studioalbum van het indiepop fenomeen Clairo. 'Charm' is een verzameling van warme klanken die zich lenig bewegen tussen jazz, psychedelisch folk en soul. Geproduceerd door Clairo samen met Leon Michels (van The Dap-Kings en El Michels Affair). Het album om jouw lazy zondag of zweele zomeravond compleet te maken.

INCLUSIEF HITSINGLE 'DAYLIGHT'

DAVID KUSHNER

THE DICHOTOMY

30 AUGUSTUS, 2024

2LP - BLACK VINYL // 2LP - GOLD INDIE VINYL // CD

David Kushners debuutalbum bestaat uit 17 nummers waar hij de dualiteit van het menselijke bestaan mee uitdrukt. De liefde en het leed, het licht en de duisternis, helden en schurken en de tweedeling van onze innerlijke demonen. Dit alles zal terugkomen in 'The Dichotomy'.

MARK AMBOR

ROCKWOOD

16 AUGUSTUS, 2024

CD - NU OVERAL VERKRIJGBAAR

BLACK VINYL - VERSCHIJNT 11 OKTOBER

BABY BLUE INDIE VINYL - VERSCHIJNT 11 OKTOBER

Mark Ambor zijn debuutalbum 'Rockwood' bevat onder andere de singles 'I Hope It All Works Out', 'Good To Be' en zijn monsterhit 'Belong Together'. 'Rockwood' werd geproduceerd en geschreven door Ambor in hetzelfde ouderlijk huis waar zijn carrière begon, op slechts een klein eindje rijden van het gelijknamige State Park, een weelderig landgoed genesteld in Westchester County.

Virgin
MUSIC
GROUP

Beste lezer,

Dit blad wordt opgesteld terwijl we nog in de roes zijn van Lowlands en een deel van ons team ook te vinden is op Into The Great Wide Open. Wat was 'ie laat, maar wat is 'ie gekomen. Dan hebben we het natuurlijk over de zomer. Op het moment dat jullie dit lezen, vangen we hopelijk nog wat late zonnestralen op en dan is het echt tijd om weer onze muziek-kamers in te duiken. Weg met de fleurige dansmuziek, kom maar op met de diepgaande, gevoelige, dromerige albums van het najaar. De eerste beschrijven we al in dit nummer...! Ik wens jullie allemaal veel leesplezier, Stef Mul

Hoofdreductie
Stef Mul**Redactie**

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Cornelis Groot, Lotte Hurkens, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Albert Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Max Majorana, Erik Mundt, Godfried Nevelds, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 411 ligt op 16 oktober in de winkels Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Fat Dog

8 INTERVIEW

Nightwish

16 GRAND CRU

Mercury Rev

40 TE ZIEN

O.a. Nick Cave

42 IN MEMORIAM

Tore Ylwizaker

43 JORN'S KWARTEEUWTJE

Mos Def

43 VERGETEN MEESTERWERKEN

Petula Clark

46 GEZIEN

Lowlands

46 GESPOT

O.a. Pau Li Liem

48 ACHTER DE SCHERMEN

Sounds Venlo

50 INTERVIEW

Sarah Kinsley

55 KRENTEN UIT DE POP

O.a. The Softies

59 DESERT ISLAND DISC

Front 242

60 CLASSIC JAZZ VINYL

O.a. Mal Waldron

65 HIP HOP HISTORY

Artifacts

68 BOEKEN

O.a. Normaal, Feesten Als Wilde Beesten

69 FILMS

O.a. The Boy And The Heron

Luistertrip: Nala Sinephro - Endlessness

De verrassing van het jaar 2021 komt nu met een opvolger. Meditatieve jazz en zachte elektronica worden tot een geweldige luistertrip gekneden. Harp en synthesizers, saxofoons en handpercussies. Waan je in de zevende hemel - of een vergelijkbaar spirituele safe space. En dat voor eeuwig - althans, als je Endlessness op repeat zet.

Interview: Sarah Kinsley

Sarah Kinsley's Escaper op Verve Forecast moet haar grote doorbraak worden. Het multitalent verbindt moeiteloos haar klassieke scholing aan poppy gevoeligheden en gefilosofeer over Quantum Immortality. We vroegen haar het hemd van het lijf over al die verschillende kanten van Sarah Kinsley!

Interview: Nightwish

Onze metalliefhebber Willem Sloet mocht in gesprek met de multi-instrumentalist Troy Donockley, de man die de symfonische groep het meest voorziet van de folk- en de meer spirituele invloeden. Samen ontcijferen ze het verhaal van hun nieuwe plaat Yesterwynde. We verklappen alvast: het is een zeer persoonlijke reis langs lief(de) en leed!

32

Grand Cru: Mercury Rev - Born Horses

Jonathan Donahue zingt niet meer, hij praat. En toch is dit nieuwe Mercury Rev album alles wat je van de band verlangt. De soundscapes doen zelfs wat aan als Ennio Morricone. Hoe dat precies zit, lees je in de review van een van de belichamingen van de muzikale Grand Cru's: Mercury Rev.

16

50

8

FAT DOG WOOF.

(V2/Domino)

LP coloured, LP, CD

Fat Dog heeft sinds hun ontstaan tijdens de lockdown in korte tijd een dijk van een live-reputatie opgebouwd, nog voordat ze ook maar één single hadden uitgebracht. Het Zuid Londense viertal rond frontman Joe Love is in het leven geroepen om chaos te creëren. Dat gebeurt bij elk optreden waarbij iedereen dampend en zwetend de zaal verlaat. Maar ook in de muziek die ze uitbrengen, zoals in de ongeveer een jaar geleden verschenen allereerste single King Of The Slugs, een ruim zeven minuten durende geluidorgie die Russische hoempapa koppelde aan old school gabber rave beats. In de muziek van Fat Dog bestaan geen hokjes en op debuutalbum WOOF. komt dan ook van alles langs: EDM, kinderkoortjes, industrial noise, electropunk, rock-'n-roll-grommen, freejazz en opera uitbarstingen. All The Same, de tweede single, kent een industriële opwinding, terwijl de waanzinnige trance van Running een maatschappijkritische boodschap heeft. Samengevat is het geluid dat Fat Dog maakt, volgens Love zelf, schreeuw-in-een-kussen-muziek: "Ik wilde iets belachelijks maken omdat ik me zo verveelde." Om dat alles nog enigszins in goede banen te leiden werd James Ford aangetrokken als producer, die ook al verantwoordelijk was voor het ijzersterke nieuwste Fontaines D.C. album. WOOF. is kitsch, maar ook geniaal. WOOF. is zeker kitsch en het gaat ver om de plaat als briljant te bestempelen, maar het is wel heel, heel, HEEL erg lekker. (Erik Damen)

NORISK DISC

INTERVIEW NIGHTWISH

(door: Willem Sloet)

20 september komt het tiende album van Nightwish uit, met de naam Yesterwynde. In het kader van deze release heb ik het genoegen gehad om te praten met multi-instrumentalist Troy Donockley, die verschillende folk instrumentatie en gitaar verzorgt voor Nightwish sinds 2007 (hij is een fulltime onderdeel van Nightwish sinds 2012). Een van de eerste dingen die Troy me vertelde is dat het mooie aan Nightwish is dat de bandleden ook echt vrienden zijn. Ze zijn eigenlijk altijd verbonden met elkaar, ook buiten het tour-seizoen. Verder is Troy bijzonder vriendelijk, open en bovendien een enorme Pink Floyd fan (wiens favoriete album trouwens Animals is!). Dat is te horen op de albums nadat Floor en Troy volle bandleden zijn geworden. De energie spat ervan af op iedere nieuwe release. Zo ook op Yesterwynde.

Als je het album voor het eerst opzet, valt meteen het geluid op van een filmprojector die aangaat, waarna een soort overture of prelude begint. Troy zegt dat dit belangrijke details zijn voor het album, omdat het de atmosfeer en het thema bepaalt voor de rest wat je zal horen. Na deze intro blaast het nummer An Ocean of Strange Islands door je speakers, voor Nightwish begripen een heavy nummer. De reis door het album is nu echt begonnen. Met dit interview is het me duidelijker geworden wat deze reis eigenlijk inhoudt, in ieder geval voor Troy. Iets dat na dit korte verhaal hopelijk ook duidelijk wordt voor jou als lezer.

In de afgelopen jaren sinds het vorige album Human. :|: Nature. is er flink wat gebeurd bij een aantal bandleden, voornamelijk zangeres Floor Jansen. Floor heeft borstkanker gehad in 2022 en ze heeft daarna een kind, dochter Lucy, gekregen in 2023. Verder is de vader van primaire songwriter en keyboardspeler Tuomas Holopainen overleden, met wie verschillende bandleden close waren. Troy wist me te vertellen dat hij de vader van Tuomas goed kende, maar dat hij er niet om rouwt. Hij zegt dat de vader van Tuomas een fantastisch leven heeft gehad en "if a person had a terrible life you should mourn, but if he had a fantastic life you should celebrate.". Het is daarom niet gek dat Yesterwynde een emotioneel beladen album is, waar songwriter Tuomas in zekere zin bewust voor gekozen heeft. Alle tracks op het album zijn thematisch met elkaar verbonden door concepten als reflectie, herinneringen, geschiedenis en de inspiratie die je erdoor kan opdoen. Het album biedt een positief perspectief, ondanks de logische melancholische randjes.

"If a person had a terrible life you should mourn, but if he had a fantastic life you should celebrate."

Nightwish is een band die vooral focust op de muziek maken waar zij zin in hebben en werken aan het creëren van een geluid waar zij tevreden mee zijn. Dit lijkt ze erg goed af te gaan gezien het succes dat ze hebben. Troy zegt wel dat dit leidt tot keuzes die commercieel niet voor de hand liggen, zoals hun eerste single van het album, Perfume of the Timeless, die meer dan 8 minuten telt. Het album over het geheel is kwalitatief zeer sterk met een prachtige productie, ook verzorgd door Tuomas, en een mooie balans in de dynamiek. Troy vertelt dat de hele band geïnteresseerd en betrokken is in het ontwerp van het album en hoe het moet klinken. In dit kader laat hij dan ook de muziek leiden in zijn keuze voor welk instrument hij gaat spelen op welk lied.

In het eerste lied Yesterwynde hoor je Troy op de low whistle, een prachtige keuze voor dit lied. Verder op het album op Something Whispered Follow Me heeft hij gekozen voor slide guitar, die in de rechterspeaker het best te horen is. Op het laatste nummer, Lanternlight, geïnspireerd door de vader van Tuomas, hoor je hem nog kort op de tin whistle. Daarnaast verzorgt hij ook nog zang op het album: soms als achtergrondzanger, soms heeft hij een lead partij. In ieder geval is het duidelijk dat Troy een echte multi-instrumentalist is, die daarmee de vrijheid heeft verkregen tot een enorme keuze van expressie. Deze expressie lijkt volledig te worden benut door de band, aangezien het dit soort keuzes zijn die precies de sfeer van een lied kan samenvatten. Na Lanternlight hoor je de filmprojector uitdraaien en uiteindelijk stoppen, de perfecte afsluiter van dit sterk verhalende en emotionele album.

ABBA[®] The Singles

THE FIRST FIFTY YEARS

All ABBA singles together for the first time on 2CD and 4LP

69 CHARGER Klokgebouw Live Session

Rock en roll uit Brabant, Eindhoven om precies te zijn. Hier komt echter geen zachte G aan te pas. Na een carrière

die langs allerlei zalen in Europa voer, was daar de jarenlange pauze. De heren komen nu in een veranderde samenstelling met nieuw materiaal. Een plaat vol met recht voor zijn raap garage rock. De 15 nummers voelen aan alsof ze je live worden voorgeschoteld. Gaat dat horen. (Willem de Man)

LAURIE ANDERSON Amelia (Warner/Nonesuch)

Amelia, opvolger van het zes jaar geleden verschenen, Grammy winnende, Landfall, gaat over de jammerlijk mislukte poging van Amelia

Earhart om als eerste vrouw de wereld rond te vliegen. Vanaf 2000 is Laurie Anderson reeds bezig met dit idee waarbij diverse nummers eerder al live zijn gespeeld. Het resultaat is een conceptalbum van 22 nummers, die in lengte variëren van 29 seconden tot bijna 4 minuten. Middels gesproken tekst, Laurie Anderson is niet zo van het zingen, volg je via datums en bijbehorende tussenstops de reis tot het moment dat Earhart in de Stille Oceaan verdwijnt. Vliegtuiggeluiden afgewisseld met zogenaamde tekstfragmenten van Amelia, dat alles ondersteund door een doordringende bas, gepaste drums en de viool van Laurie Anderson zorgen voor het gevoel midden in het verhaal te zitten. De prachtig uitgevoerde nummers lopen in elkaar over met als hoogtepunt India And On Down to Australia. Voor dit meesterlijk en intrigerende album moet je rustig gaan zitten en de muziek tot je laten komen. (Joost van Loo)

BEN BÖHMER Bloom (PIAS/Ninja Tune)

Ben Böhmer is een Duitse producer en remixer. Zijn nieuwe album Bloom is een schoolvoorbeeld voor hoe indie-elektronica en melodieuze house moet klinken. Het album

herbergt een scala aan stijlen, die voornamelijk tot stand zijn gekomen in samenwerking met artiesten als Lykke Li, Jonah en Enfant Sauvage. Het album bevat ook instrumentale nummers waarop Böhmer zijn voorliefde voor piano en trompet laat zien (Martin en Memory Cassettes). In de gezongen nummers creëert Ben Böhmer een prachtig klanklandschap als ondersteuning van de meewerkende artiesten. De combinatie van zang en klank tilt de nummers naar een hoger niveau. Een nummer als Best Life, met Jonah, geeft ook nog eens een boodschap mee over thema's als de vluchtigheid van het leven en het koesteren van momenten. Bloom sluit af met Blossom, een track die je in een andere wereld brengt, en je zou willen dat er geen eind aan dit album komt. Meer dan genoeg reden

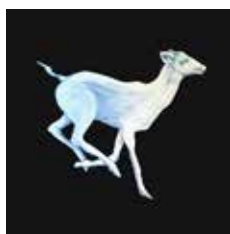
om de repeatknop in te drukken. Een prachtig, sfeervol album. (Cornelis J. Groot)

BRIGHT EYES Five Dices, All Threes

Het folky alt-rock trio Bright Eyes laat op dit nieuwe album horen ook in songwriting prima een potje Yahtzee te

kunnen winnen, de titel herbergt dan ook een Yahtzee in zich. Wel gezegd; er staan geen 5 dezelfde songs op dit uitermate indrukwekkende album, waarbij zanger Conor Oberst klinkt alsof hij alle pijn van de wereld op zijn schouders neemt. Bright Eyes wordt hier en daar ondersteund door collega-muzikanten, zoals Cat Power en The National's Matt Berninger. (Remco Moonen-Emmerink)

CLOUD CAFE Gift Horse (Excelsior)

Na een single en een ep was het voor het Amsterdamse Cloud Cafe tijd om aan het grote werk te beginnen: een lp! En zo werd de grote stap gemaakt naar diverse studio's

waar de producers Sam Verbeek (Fungo Bat) en Daan Duurland (Teddy's Hit) de professionele hand boden. Op enkele songs doet snare-sounds liefhebber Sam Verbeek zelfs mee. Zangeres, gitarist Tara Wilts, gitarist David Coehoorn, synthspeler, bassist Tom Radsma, en drummer Dirck Kroes hadden een persoonlijk album voor ogen waar ze dan ook alleszins in geslaagd zijn! Kwetsbare teksten, afgezet tegen een al even fragiele begeleiding (Electro Poetry, Pebbles, Parking Lot), worden afgewisseld door contrastrijke songs, een Wall of Sound vol dreiging zoals Perfection Salad waaraan de naam van de lp ontleend is! Cloud Cafe lijkt schijnbaar voortdurend op zoek naar contrasten, die zich in een mensenleven voordoen. Een indie-rock album vol diversiteit en tevens de absolute doorbraakplaat van zangeres Tara Wilts, het boegbeeld van Cloud Cafe. Beluisteren dit album! (Kooos Schulte)

THE DESLONDES Roll It Out (V2/New West)

Liedjes schrijven doen de vijf leden allemaal, zoals ook Sam Doores. Hij omschrijft de band en daarmee eigenlijk ook hun muziek voortreffelijk; The Deslondes is als de

familieboerderij, een plek voor rondhangen met familie, grillen van burgers en samen muziek maken. Deze thuishaven verbindt de vrienden nu al zo'n vijftien jaar. Dit vierde album is wel het eerste met een verandering in de bezetting. Voor Cameron Snyder was het touren genoeg geweest en Howe Pearson, met wie Doores eerder in diverse projecten heeft samengewerkt, bleek de aangewezen persoon om die leegte te vullen. Opnieuw werd Roll It Out net als de andere albums

RORY GALLAGHER

THE BBC COLLECTION

All Rory's BBC recordings together
for the first time on 18 CDs + 2
BluRays
Also available as 2CD and 3LP
highlights

TOM PETTY AND THE HEARTBREAKERS

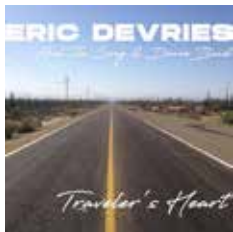
LONG AFTER DARK

TOM PETTY'S CLASSIC ALBUM FEATURING
'YOU GOT LUCKY' AND 'CHANGE OF HEART'

NOW EXPANDED WITH 12 BONUS TRACKS
ON 2LP AND 2CD + BLURAY WITH ATMOS MIX

met producer Andrija Tokic opgenomen, maar nu kozen The Deslondes duidelijk voor een ongedwongen sfeer zonder opsmuk. We horen muzikale klasse die aan The Band doet denken en een opvallend goede samenhang in de breedte. Er worden niet zomaar liedjes gespeeld, er wordt muziek gemaakt. Met scherpe tracks als I'll Do It, Hold On Liza en het treinliedje Grand Junction is het album een hoogtepunt binnen de Americana van dit jaar. (Corné Ooijman)

ERIC DEVRIES AND THE SONG & DANCE BAND 👍
Traveler's Heart
(Harvest)

Het is zo 'n overbekend gezegde: wie veel reist kan veel verhalen. Eric Devries doet dat zeker op zijn nieuwe album

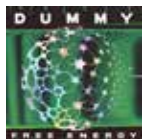
Traveler's Heart. Een album dat qua genre vol staat met folk, bluegrass en aanverwante songs. Door het album live op te nemen creëer je de juiste sfeer, net even anders dan wanneer alles noot voor noot is opgenomen. Eric, zeer ervaren muzikant, heeft de beschikking over een wel heel fijne Song & Dance Band: doorgewinterde muzikanten Janos Koolen, Joost van Es en Lucas Beukers. Tel daar nog even twee gastvocalisten Iain Matthews en Fay Lovsky bij op en je weet dat we hier te maken hebben met album dat ook internationaal goed meekan. Een album dat qua melodie en tekst zeer gevarieerd is. Met dit album kunnen Devries en kompanen zich laten zien tijdens optredens all over the world. En...daarover kun je dan weer verhalen met een Traveler's Heart. (Wim Velderman)

DOUGLAS FIRS
Happy Pt. 2

Douglas Firs is een Belgische groep uit Gent rond singer-songwriter Gert Jan van Hellemont. Van Hellemont had het

helemaal naar zijn zin in Los Angeles, waar zoveel van zijn idolen rondliepen, aten en dronken. Hij hoorde de plaat van Ray Lamontagne: Ouroboros en besloot dat dat was zoals zijn eigen band moest klinken. Het resultaat is een sfeervol album, vol met rustige Americana en met een gierende steelgitaar. Echo's van idolen als Bob Dylan, Fleetwood Mac, Beck en Feist. Fraai. (Erik Mundt)

DUMMY
Free Energy

De debuutplaat van het uit Los Angeles afkomstige Dummy (Mandatory Entertainment uit 2021, een titel die

al dan niet een toespeling was op onze destijds schoongeveegde agenda's) was er al eentje om de oren voor te spitsen. Opvolger Free Energy kristalliseert het krautgeluid nog wat verder uit zonder aan popgevoel in te boeten. De band is met name elektronischer gaan klinken, als de liefdesbaby van Slowdive en Stereolab. Hoogtepunten: het fijne uptempo Blue Dada en de schitterende instrumentale Godspin. Dit najaar op tour langs de kleine zalen. (Max Majorana)

LUISTERTRIP

DEADLETTER
Hysterical Strength
(PIAS/Groove Attack)

Het is moeilijk om de grote golf aan postpunk bands de laatste jaren gemist te hebben. Eén van de bands die lekker meesurft op deze golf is het zeskoppige DEADLETTER. In en buiten Nederland ondertussen al een grote reputatie als platspelers van festivals, als een band die altijd de show weet te stelen, als de band met die charismatische zanger: Zac Lawrence. Het heeft lang geduurd, maar twee jaar na EP 'Heat!' is hier eindelijk het debuutalbum Hysterical Strength. Een album over thema's als tragedie en de dood, maar ook de schoonheid in het leven. Een album vol contradicties: ja, het leven is zwaar, maar uit zware periodes komen ook mooie gevoelens voort, zegt Lawrence. De DEADLETTER-frontman klinkt energiek en excentriek als altijd, ondersteund door funky Talking Heads-achtige baslijnen, eigenzinnige gitaarlijntjes en de saxofoon. Meermaals eindigen de tracks in saxofoon explosies, of zijn de meest emotionele delen van het album afkomstig van dit instrument. Zo beweegt de band richting art-punk, zoals mede-punkers Maruja dit bijvoorbeeld ook doen. DEADLETTER heeft vaak genoeg laten zien thuis te zijn in jaren '70 postpunk, maar bevestigt op Hysterical Strength dus ook haar vermogen hier een modern randje aan te geven. (Daan van Eck)

SABRINA CARPENTER

Short 'n Sweet

(Island)

LP coloured, CD Indie Edition, CD

De hits Espresso en Please Please Please betekenden deze zomer de definitieve doorbraak van Sabrina Carpenter. Deze Amerikaanse zangeres komt voor het grote publiek wellicht uit de lucht vallen, toch is Short 'n' Sweet is al haar zesde album. Haar eerste plaat maakte ze al op haar 13e, waarna ze in de VS de nodige faam vergaarde als Disneyster. Haar vriendschap met Taylor Swift zal ongetwijfeld hebben bijgedragen aan het nieuw verworven megasucces. Sabrina verzorgde namelijk het voorprogramma van Taylor's Eras Tour in Latijns Amerika en Australië, maar ook leende ze voor een aantal tracks haar producer Jack Antonoff. Zijn invloed is het duidelijkst hoorbaar op het nummer Sharpest Tool. Naast Antonoff maakt Sabrina Carpenter ook gebruik van de diensten van Amy Allen (o.a. Harry Styles) en John Ryan (o.a. Maroon 5). Deze samenwerkingen staan garant voor een heerlijke cocktail bomvol catchy popmuziek en dat is precies wat je van Short 'n' Sweet kunt verwachten. De albumopener Taste zet meteen de juiste toon: Een opzweepende zomerse popsong. Gegarandeerd weer een hit! Wat opvalt aan het album is de veelzijdigheid. Naast de uptempo tracks is er ook ruimte voor kleinere liedjes zoals Lie To Girls en zelfs een gitaarsolo op Juno. (Bob van der Staak)

ENUMCLAW Home In Another Life

De bandnaam Enumclaw lijkt wat gekunsteld, maar is simpel afgeleid van de thuisstad van de band: Enumclaw in de Amerikaanse staat Washington. Na het bemachtigen van een platendeal in 2022 is Enumclaw hard aan de slag gegaan met debuutalbum *Home In Another Life* en hierop horen we dampende Seattle Indierock zoals Nirvana en TAD die in een ver verleden speelde. Dus: met dampende, dissonante gitaren, donkere lo-fi songs en tegendraadse zang die ontwapenend iel klinkt. (Menno Valk)

FLOATING POINTS

Cascade (PIAS/Ninja Tune)

Floating Points (aka Samuel Shepherd) is een veelzijdig en ultra-muzikaal elektronisch beestje. Geworteld in de Engelse club scene, is Shepherd ook een geschoold musicus. En dat maakt dat zijn muziek gaat naar alle hoeken waar z'n inspiratie hem brengt. Naast dansvloer krakers componeerde hij muziek voor ballet (Mere Mortals) en werkte hij samen met het London Symphony Orchestra (Promises). Met Cascade beweegt Floating Points weer van de dag naar de nacht. De tour rondom *Crush* uit 2019 crashte door Covid. "I never got to explore its ravey, experimental side live". Nu met Cascade een nieuwe poging, waarvoor hij terugging naar Manchester waar zijn liefde voor clubmuziek ontstond. En het is opnieuw precies dat: ravey & experimental. Maar met net een tandje meer rave en een knipoog naar de 90s. Knallen dus! Speciale aandacht voor de sleeve voor dit album: dit prachtige werk komt van de Japanse artieste Akiko Nakayama. Reden genoeg om deze op vinyl te halen, maar ook voor een YouTube search. Want alle visuals bij de clips op dit album zijn van haar hand en dat is een pure lift-off in combinatie! (Frank Renooij)

GIA FORD Transparent Things

Transparent Things is het debuutalbum van de Britse muzikante Gia Ford. Het is een album dat moet concurreren met stapels andere albums van jonge vrouwelijke singer-songwriters, maar door samen te werken met de van Phoebe Bridgers bekende Tony Berg heeft Gia Ford een streepje voor. De Britse muzikante beschikt ook nog eens over een zeer aansprekende stem en verwerkt net wat meer en andere invloeden in haar songs, wat een interessant en onderscheidend album oplevert. (Erwin Zijleman)

LUISTERTRIP

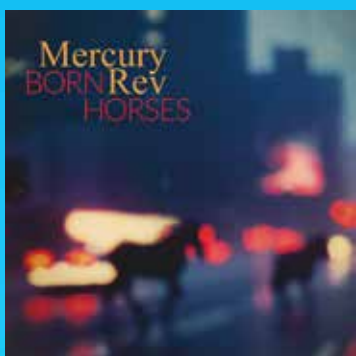

DJO Decide (AWAL Recordings)

Muziek speelt een hele belangrijke rol in en rondom de Netflix productie *Stranger Things*. Zo was de serie eigenhandig verantwoordelijk voor de tweede jeugd van Kate Bush's *Running Up That Hill*. Ook de Original Soundtrack van Kyle Dixon en Michael Stein zorgde voor een herwaardering van vele analoge synths en de esthetica die men dacht te hebben achtergelaten in de jaren 80. En wat blijkt nu? Eén van de hoofdrolspelers (Steve Harrington, het vervelende alfamannetje dat langzaam maar zeker uitgroeit tot bedachtzame kompaan) is gewoon ook een uitzonderlijk muzikaal talent! Joe Keery maakte ooit psychedelische garagerock met zijn band Post Animal, maar kiest op *Decide* voor een geluid dat veel dichterbij zijn doorbraak op de beeldbuis ligt: rijkelijke synthpop. Begint de plaat nog een beetje flauwtjes - opener *Runner* klinkt wel heel erg als Daft Punk-light - valt het kwartje daarna snel. Djo schrijft heerlijk oprechte teksten en kiest meer dan eens voor een toch wat ingetogen toon. *Decide* is dan ook eerder trippy dan poppy, al is het geheel toch ook enorm dansbaar. Op de beste stukken (*Half Life*; *On And On*) is hij een kruising tussen Prince en Depeche Mode. Een geweldig talent! (Stef Mul)

GRAND CRU

MERCURY REV

Born Horses

(PIAS/Believe)

LP, CD

Het is alweer een tijdje geleden dat de zangkunsten van Jonathan Donahue op een album van Mercury Rev de boventoon voerden. Dat was in 2015 voor het laatst, op het fraaie *The Light In You*. Vier jaar later liet de band de zang over aan ingehuurde zangeressen, onder wie Norah Jones, Lucinda Williams en Phoebe Bridgers. En op album nummer twaalf zingt de zanger wederom niet. Maar komt letterlijk aan het woord. Met veel, heel veel teksten. Maar wees gerust, Mercury Rev schiet met *Born Horses* wederom in de roos. In je hart ook, mits je de moeite neemt om de acht tracks van in totaal 40 minuten echt tot je te laten doordringen. De volhardende luisteraar wordt beloond, de snelle opgever schuift een meesterwerk terzijde. Jonathan Donahue draagt de teksten met verve voor. Het aangename, licht afgeknepen stemgeluid dat we van hem kennen, drijft en galmt dit keer in een weelderig bad. We horen blazers, strijkers, violen, piano, drums, synths en bas. *Born Horses* bestaat meer uit soundscapes dan uit songs. Het is niet de melodie waaraan je het nummers herkent maar tekstregels. Die zijn, net als de muziek die af en toe aan Ennio Morricone doet denken, bijzonder fraai. Of ze autobiografisch zijn, is moeilijk te zeggen maar de voordracht van Jonathan Donahue is wel zo intens betrokken dat het moeilijk is voor te stellen dat we hier te maken hebben met een observator die over anderen verhaalt. (Wim Koevoet)

NICK CAVE AND THE BAD SEEDS

Wild God

(PIAS)

LP coloured deluxe, LP coloured, LP, CD

De afgelopen tien jaar zijn niet gemakkelijk geweest voor Nick Cave. Dat het verlies van twee zonen doorwerkt in alles wat met je doet, is volkomen logisch. Zowel muzikaal als communicatief ging Cave daar zeer bewonderenswaardig mee om, resulterend in prachtig stemmige muziek en een unieke interactie met muzikliefhebbers via zijn website. Met Wild God wordt een nieuwe fase ingeluid, waarin Cave, zonder zijn verdriet te vergeten of naast zich neer te leggen, toch weer een hoopvolle, bijna positieve kijk op het leven etaleert. Uiteraard zijn er nog steeds de prachtige arrangementen en muzikale invulling van de Bad Seeds en Cave's eigen donker eiken stemgeluid, toch ligt er

overduidelijk een boodschap van vooruitkijken in verborgen. Dat dat wellicht vanuit een geloof in een vorm van Goddelijkheid is valt niet alleen op te maken uit de titel van het album, maar ook door het gebruik van een opzwepend gospelkoor, die met name het titelstuk tot een hemelse climax weet op te liften. Daarmee is ook een lichte soul invloed herkenbaar in het verder vertrouwde geluid. Cave's eigen basis is en blijft de piano, waarmee hij in Long Dark Night de constante aanwezigheid van het kwaad, de duivel, bezingt om ook daar tot de conclusie te komen dat acceptatie daarvan onderdeel is van zijn helingsproces. Er zijn weinig artiesten die hun ziel zo blootgeven, met daarin zoveel zelfreflectie als Nick Cave. Op dit album boort hij weer nieuwe lagen aan, een indrukwekkende prestatie. Donderdag 26 en Vrijdag 27 september staat Nick Cave met zijn band in de Ziggo Dome! (Jurgen Vreugdenhil)

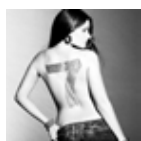

MASAYOSHI FUJITA **Migratory**

Voor componist en vibrafonist Masayoshi Fujita is de natuur altijd een inspiratie voor zijn muziek, en net als op Bird

Ambience staan ook op Migratory onze gevleugelde vrienden centraal. De aardse wijze waarop hij elektronica, slagwerk en rietblazers tot een amalgaam weet om te smeden dwingt respect af; het is organische muziek die zich net zo goed laat smaken door jazzcats, synthners als percussionisten. En dan maakt Moor Mother ook nog eens een glansrijke cameo op het nummer Our Mother's Lights. (Max Majorana)

NELLY FURTADO **Seven**

Het was de laatste jaren behoorlijk stil rondom Nelly Furtado, totdat ze vorig jaar opduikelde in platen van Dom Dolla,

Timbaland & Justin Timberlake. Nu is er een heel nieuw album. Haar zevende, vandaar die albumtitel. Hierop zwemt Nelly als vanouds in een muzikale oceaan waarin ze golven van swingende beats en soms dampende R&B tegenkomt. Bij All Comes Back is er zelfs ruimte voor een ingetogen singer-songwriter geluid. Als 'grote zus' van alle hedendaagse pop prinsessen weet Nelly ook nog steeds hoe je een moet hit produceren. Dua Lipa zou bijvoorbeeld willen dat Honesty en Ready For Myself van haar waren. Nelly vindt op 7 haar zelfvertrouwen als artiest weer terug en klinkt daardoor veel aangenamer dan de vlakke en kleurloze zangeres die ze op haar vorige album was. (Stef Ketelaar)

BRIAN GIBSON **Trasher**

Brian Gibson is een Amerikaanse bassist, die naam maakte als deel van de band Lightning Bolt. Hij verlegde de grenzen

van zijn muziek steeds meer naar soundtracks en nu is er het indrukwekkende Trasher. Hij stemt zijn bas als een cello en gebruikt effectapparatuur om het instrument als iets anders te laten klinken. De songs zijn klankbeelden en bouwen op naar een bepaalde spanning. De muziek valt het best te omschrijven als elektronisch met spannende details. Filmisch en dynamisch. Mooi. (Erik Mundt)

HAVEN OF ECHOES **Memento Vivere** (Suburban/Construction Records)

Het tweede album van Haven of Echoes verschijnt 20 september, een progressieve metal samenwerking tussen Paul Sadler (Spires) en Andreas

Hack (Frequency Drift). In eerste instantie word je om de tuin geleid door het aantal nummers, namelijk 4, totdat je ziet hoe lang ze duren. Paul en Andreas combineren op dit album verschillende invloeden uit de elektronische hoek, metal en gewoon virtuositeit. Ondanks deze mix en de lengte van de nummers is

het nog toegankelijk gebleven, hetgeen komt door de gepolijste zang van Paul en de melodieuze die hij kiest. Het album is niet zozeer heel heavy, maar heeft wel een donkere kwaliteit die doet denken aan Radiohead of Leprous. De teksten van Paul gaan vooral over het onderwerp vergankelijkheid (impermanence), die goed passen bij de spookachtige sfeer van de muziek. Het is vooral een emotioneel album, met een melancholisch karakter, bedachtzame teksten, smaakvolle instrumentatie en een vloeiende dynamiek. (Willem Sloet)

HAMISH HAWK **A Firmer Hand** (PIAS/Groove Attack)

Hamish James Hawk is een Schotse muzikant van 32. Hij begon met muziek maken in 2012 toen hij nog op de universiteit van St. Andrews zat. Onder de hoede van

King Creosote, die produceerde, bracht hij destijds een album uit (Aznavour). Langzaam bouwde hij uit en vormde zich een band om hem heen die hem kon begeleiden tijdens optredens. Hij bracht nog drie albums uit, en nu is er het laatste, dat opnieuw onder de naam Hamish Hawk uitkomt. Hawk wordt vergeleken met Neil Hannon van The Divine Comedy en Morrissey daar hij tevens een mooie en sonore stem bezit, erg geschikt voor de timbre van de muziek die hij maakt. Ergens tussen The Smiths, ABC en The Divine Comedy in. Samen met vier muzikanten om hem heen, tekent hij een schitterend geluidslandschap op. Ook dit album werd geproduceerd door Rod Jones van Idlewild. We zijn benieuwd of Hawk's A Firmer Hand andermaal genomineerd zal worden voor Scottish Albums Of The Year. Sfeervol album. (Erik Mundt)

THE JESUS LIZARD **Rack** (PIAS/Ipecac)

Maar liefst 26 jaar is verstreken sinds de laatste release van de beruchte noiserockers uit de VS. De cultband rond frontman David Yow is terug van lang weggevoerd. Het hoogtepunt

van de band lag in de jaren negentig zonder overigens commercieel door te breken. Zowel op plaat als in de zaal was het vaak chaos ten top als de heren Jesus Lizard de versterkers aanzetten inclusief een wilde, briesende Yow. Rack laat horen dat men de tand des tijds goed doorstaan heeft. Mocht je onverhoeds nog nooit kennis hebben gemaakt, geen probleem. Wel is het zo dat er her en der iets gas is teruggenomen ten opzichte van eerdere albums als Liar en Goat. Rack is verder als vanouds en dat is positief nieuws. Vuige rock met die heerlijke vertrouwde, stuwende bas. Geen directe stijlbreuk, wel een fijn weerzien met een dit keer verrassend goed verstaanbare Yow. (Willem de Man)

DAVID GILMOUR

Luck And Strange

(Sony Music)

LP coloured (verschillende varianten), CD, Blu-ray

In 1978 kocht ik bij mijn plaatselijke vinylzaak de eerste soloplaat van David Gilmour. In mijn jonge jaren was hij een van mijn gitaarhelden door wat hij binnen Pink Floyd liet horen aan eindeloos heerlijk gitaarwerk. Nu, 46 jaar later, komt er opnieuw een soloplaat van Gilmour uit. Het is in al die tijd slechts zijn 5e studio album, en dat is best wel weinig voor iemand die door het blad *Guitarist* steevast in de top 10 van beste gitaristen aller tijden wordt geplaatst. Hij verschijnt op 6 september, grappig genoeg de verjaardag van Roger Waters. *Luck and Strange* begint heel vertrouwd met de slepende gitaarklanken van Gilmour op het instrumentale *Black Cat* en gaat al snel over naar het titelstuk. *Luck and Strange* is ooit als jam opgenomen tijdens een sessie met Rick Wright. Dat de in 2008 overleden toetsenist van Pink Floyd in dit nummer toch weer zijn opwachting maakt, geeft het iets extra's. De jam zelf is als bonusnummer toegevoegd aan de plaat. En met dit titelstuk is de toon van het album gezet: de teksten (van vrouwlief Polly) gaan veel over sterfelijkheid, over ouder worden. Nostalgie is overal terug te vinden. Maar ja, wat wil je ook als je 78 bent. Het is niet nodig om alle songs langs te gaan, er moet ruimte zijn voor verrassing en verwondering, maar kan wel beloven: er staat geen zwak nummer op. Volgens Gilmour zelf is dit zijn beste album ooit. En hoewel ik nog steeds erg gehecht ben aan de allereerste van hem, heeft hij misschien wel gelijk. (Gert van Engelenburg)

LILY KERSHAW

Pain & More

De Amerikaanse singer-songwriter Lily Kershaw neemt de tijd voor haar albums en ook Pain & More verschijnt

na een lange periode van stilte. Het album was het lange wachten zeker waard, want Pain & More is een zeer persoonlijk album, waarop Lily Kershaw stilstaat bij de depressies die ze tot dusver vooral verborgen heeft gehouden. Het voorziet de mooie en intieme songs op het album van een flinke emotionele lading en urgentie. Pain & More moet Lily Kershaw op de kaart gaan zetten als de talentvolle singer-songwriter die ze inmiddels al heel wat jaren is. (Erwin Zijleman)

SARAH KINSLEY

Escaper

(Verve)

Waar de ene muzikant ondergesneeuwd raakt in het giftige en kortzichtige amalgaam van clicks 'n' algorithms, hebben anderen juist profijt van het razendsnelle

sharen 'n' caren in dit digitale tijdperk. Sarah Kinsley hoort bij die laatste groep: succes dat wél over één nacht ijs ging, voortgebracht door de tornado aan liefde die een trouw Tiktak gevolg teweeg kan brengen. Dat betekent overigens niet dat ze Kinsley het niet verdient. Ze is klassiek geschoold, virtuoos op meerdere instrumenten en weet pop op eigen wijze te vermengen met het serieuzere schrijfwerk van een muzikaal classicus of jazzartiest. Na een bejubeld voorproefje (de ep Ascension), staat haar full length debuut eveneens vol met songs vol verlangen, escapisme, droefenis, acceptatie en hoop. Dromerig als Cocteau Twins, grotesk als Kate Bush, sprookjesachtig als Debussy. (Stef Mul)

MJ LENDERMAN

Manning Fireworks

(Epitaph/Anti-)

In de twee jaar na zijn vorige album, Boat Songs, heeft Amerikaanse alt-countryartiest MJ Lenderman niet stilgezeten. Misschien heb je hem voorbij zien komen als gitarist in de

indierockgroep Wednesday, of als gastartiest op het nieuwe album van Waxahatchee. Hoe dan ook, het blijkt dat hij in de tussentijd genoeg tijd had om te werken aan een nieuw soloalbum: Manning Fireworks. De elektronische countryliedjes met fuzzy rockuitschieters die we van hem kennen, wisselt hij op dit album af met rustigere tracks. Meer en meer leunt hij op zijn schrijfkwaliteiten, ondersteund door zachte of akoestische instrumentatie. Ook de liefhebber van elektronische gitaren hoeft echter niet te vrezen: MJ Lenderman maakt graag uitstapjes naar slacker-rock, bijvoorbeeld op grungy liedjes als 'On My Knees' en 'She's Leaving You'. De bijna verplichte (maar zeker mooie!) gitaarsolo's laten zien dat Lenderman niet alleen liedjesschrijver is, maar bovenal een gitarist in hart en nieren. (Daan van Eck)

LOS BITCHOS

Talkie Talkie

Funky surf riffs en exotische ritmes kenmerken de overwegend instrumentale muziek van deze 4 dames uit

verschillende windstreken (ook omschreven als pancontinental band). Denk aan Khruangbin in een hogere versnelling en met meer rauwe randjes. Muziek die het best tot haar recht komt op een zomers tuinfeest, een nachtelijke autorit (130 km) of uiteraard op een live podium. Ga ze 2 december live zien en horen in Deventer (Burgerweeshuis) of 6 december in Amsterdam (Paradiso)! (Said Ait Abbou)

LUTALO

The Academy

Dit is bedroompop, maar dan als je slaapt in je garage. De gitaren durven te gieren, zoals op een nummer als Oh

Well. Wat daarentegen meteen opvalt, is hoe hij de gitaarmuur pareert met dromerige, melodieuze zang. Opener Summit Hill staat dan weer bol van lickjes en tegendraadse ritmes, alsof je luistert naar de math pop van Minus The Bear. Het moge duidelijk zijn: Lutalo laat zich én niet vangen in een kooitje, én maakt van ieder nummer een verdomd lekker post-pop-rock-indie-dream-pop traktatie. Een stiekem hoogtepuntje dit jaar! (Stef Mul)

NADA SURF

Moon Mirror

(V2/New West)

Echt Popular is Nada Surf na bijna dertig jaar misschien niet meer, maar wie geen genoeg kan krijgen van pure gitaarpop is bij deze indierock veteranen

nog steeds aan het juiste adres. Ook Moon Mirror staat weer vol met tijdloze liedjes die zich al na een paar keer luisteren in het hoofd nestelen. Een kniesoor zal zeggen: niks nieuws onder de zon. Dat klopt, maar de melodieën, de koortjes en de melancholieke teksten van zanger-gitarist Matthew Caws zijn zo sterk dat we in onze handen mogen knijpen dat er nog bands bestaan die een liedje met een gouden randje kunnen schrijven. Luister maar eens naar prijsnummers als In Front of Me Now en Losing (I am Drifting, I'm a Cloud). Vanaf het debuut High/Low uit 1996 is Nada Surf per plaat gegroeid. Op Moon Mirror zet het viertal die stijgende lijn voort. Kortom: Nada Surf is als een goede wijn die beter wordt met de jaren. (Peter van der Wijst)

GUY VAN NUETEN

Decent Music

(Polymoon)

Een ingetogen, meeslepend, kleurrijk en sfeervol muzikaal avontuur ontrolt zich voor de luisteraar die bereid en in staat is Decent Music

van Guy van Nueten te ondergaan. De Belg put uit veel, heel veel muzikale bronnen. Toch schept hij een

organisch klinkend amalgaam. Zijn muziek komt tot je, als je er voor open staat. Beter nog: als je je over kunt geven aan de licht melancholische toon van Decent Music. Satie, Penguin Cafe, David August, een stukje middeleeuwse madrigalen, filmmuziek van Ryuichi Sakamoto, flardje Bach, soundscapes, vleugje Kruder & Dorfmeister: het zijn evenzovele muzikale invloeden die Van Nueten gebruikt voor zijn album, gemaakt met behulp van zijn Decent Music Ensemble. Dit alles overziend is het volstrekt logisch dat Van Nueten ook actief is geweest op het gebied van theater-, film- en dansmuziek. Ook werkte hij voor toneelhuizen in België en Nederland. Luister aandachtig en met een open mind naar Decent Music, want dat maakt Guy Van Nueten: Decent Music. (Fons Delemarre)

PACESHIFTERS 🍷 **Out-And-Outer** **(Excelsior)**

Inmiddels timmert het Overijsselse Paceshifters alweer 15 jaar stevig aan de weg en heeft een gedegen live reputatie opgebouwd. Dit live gevoel was ook stevast

het uitgangspunt voor nieuw studiomateriaal, tot nu. Voor het nieuwe album Out-And-Outer liet de band de nummers in de studio tot zich komen. Een gelaagde studioproductie en een album wat ook in huis volledig tot zijn recht komt. Het resultaat is een uitstekend album dat wel een aantal luisterbeurten nodig heeft om alle geheimen prijs te geven. Vanaf opener Aviator ontvouwt zich een album vol emotie gevangen in de typische stadionrock die Paceshifters zo'n graag geziene podiumact heeft gemaakt. Door dit album op een andere manier te benaderen heeft de band nog meer kracht en emotie in de nieuwe nummers weten te verwerken waardoor de ervaring van een live concert alleen nog maar intenser zal worden. Vooruitgang door verandering was nog nooit zo goed geslaagd! (Emiel Schuurman)

PALE JAY **Low End Love Songs**

Waar Pale Jay's roots precies liggen...? We weten het niet gezien zijn rode bivakmuts. Wat wel als een paal boven

water staat is dat zijn muziek allerm minst 'wit' is. Deze poppy soul met vleugjes latin zit goed in elkaar. De songs zijn geschreven als een muzikaal dagboek en we horen sterke vocalen met smeulige begeleiding. De boel is erg prettig geproduceerd. Dit album is met een kleine 28 minuten kort en dat is jammer! Pale Jay past goed in de toffe Colemine stal. Luisteren maar! (Bart Coumans)

LUISTERTRIP

NUBYA GARCIA **Odyssey** **(Concord)**

De Londense saxofoniste Garcia heeft inmiddels de nodige prijzen, roem vergaard en zich gevestigd als een van de nieuwe jazzsterren van deze tijd. Werd Source nog gedomineerd door grooves, op Odyssey zijn in plaats daarvan overal strijkers te horen. Soms domineren ze een heel nummer, zoals bij het pizzicato-gedreven Water's Path, of ondersteunen ze de band, zoals in het weelderige openingsnummer Dawn. Het is echter geen volledig saxofoon-met-orkest-uitje. Hier worden de strijkers vaak gebruikt om textuur en verfraaiing aan de melodieën te geven of als op zichzelf staande intermezzo's. Nubya wordt begeleid door Joe Armon-Jones (toetsen), Daniel Casimir (bas) en Sam Jones (drums) en er zijn gastrollen voor onder meer. Esperanza Spalding en Georgia Anne Muldrow. Het samenspel tussen de bandleden, inclusief de krachtige baslijnen en ritmische variaties, creëert een hypnotiserende ervaring. Odyssey is een gedurfde stap vooruit voor Nubya Garcia, die bewijst dat ze niet alleen een meester in de jazz is, maar ook een pionier die het genre naar nieuwe hoogten tilt. Ze heeft duidelijk haar weg gevonden en met veel zorg en toewijding heeft ze met Odyssey een meesterwerkje afgeleverd. (Jos van den Berg)

PORCHES 🍷

Shirt (V2/Domino)

Op het nummer Crying At The End lanceert Porches een vocale uithaal die zo dissonant is dat de autotune er nauwelijks raad mee weet. Dat is natuurlijk geen

ongelukje. Aaron Maine, de Amerikaanse singer-songwriter achter Porches, lijkt op Shirt bewust de grens van 'anti-muziek' op te zoeken. Tijdens 12 bondige liedjes - er is er maar één langer dan 3 minuten - neemt hij je mee langs pakkende 90's indie rock, grunge, americana en zelfs een piano ballad. Tegelijkertijd stelt hij je op de proef met een vervormd en vervreemdend stemgeluid, platte elektronische beats en schurende feedback. Ook tekstueel is Shirt een oefening in dualiteit. Zo houdt een tekst als "You fucked me in the mask, I'm cured" het midden tussen platheid en poëzie. Wat dat betreft komt de adolescentie, één van de hoofdthema's, succesvol over. Shirt biedt een luisterervaring die zowel verwarrend als een ware ontdekkingstocht is. (Laurence Tanamal)

POST MALONE

F-1 Trillion

Dat Post Malone niet in een genre te vangen is weten we al. Na zijn cocktail van hip-hop, R&B en pop is er nu een

heus country album. En niet zomaar een probeersel of leuk tussendoortje; het is een album waar elke gevestigde countryster trots op zou zijn. Bomvol samenwerkingen met de grootste countryartiesten van dit moment: o.a. Chris Stapleton, Morgan Wallen en Luke Combs doen mee. Tekstueel is het 'gewoon' een Post Malone album, waarin hij de grote thema's niet schuwt. Mooiste voorbeeld: Nosedive, samen met Lainey Wilson. (Bob van der Staak)

BARBARA PRAVI

La Pieva

Met haar deelname aan het songfestival 2021 en de toen net ingezette herwaardering van het chanson

in vooral Nederland gooide Pravi hoge ogen in Nederland. Nu de opvolger, die begint alsof ze de sound van haar debuut doortrekt, maar opener Bravo ontpopt zich opeens als een stevige Franco-disco in de beste Seventies-Dalida traditie. En zo laveert Pravi het hele album tussen traditie en nieuw, met enkele zeer gewaagde uitstapjes getuige ook het spannend elektronische Vivanti. Een overtuigend tweede album. (Jurgen Vreugdenhil)

PURE REASON 🍷

REVOLUTION **Coming Up To** **Consciousness** (Sony Music/InsideOut)

Het zesde album van de progressieve alternatieve band Pure Reason Revolution bevat 8 nummers met thema's

als bedrog, verraad, verdriet, angst, sterfelijkheid en vragen over de geestelijke gezondheid. Het overlijden van de hond van Jon Courtney, zanger en medeoprichter van PRR, stond aan de basis van dit album, zie daar de albumhoes. Dit is het meest toegankelijke album ze hebben gemaakt: rustiger met iets minder stevige passages, maar de kenmerkende fraaie samenzang van Jon Courtney en zangeres Annick Shireen, die oudgediende Chloe Alper qua stemgeluid perfect opvolgt, staat als een huis. Daarnaast bevatten de nummers voldoende tempowisselingen, wat in het eerder uitgebrachte Dig Till You Die, Worship en Useless Animal prachtig naar voren komt. Deze laatste twee nummers zijn het beste van het album: een rustig begin om in de tweede helft lekker stevig te eindigen. Hoe vaker je het album hoort, hoe meer details opvallen en hoe beter het album wordt. De vier van PRR hebben het weer geflikt: een prachtalbum! (Joost van Loo)

LS-600WA

Platenspeler met ingebouwde versterker, Bluetooth®, 2 externe speakers en AT-VM95E cartridge

LS-500BK

Platenspeler met ingebouwde versterker en Bluetooth® plus 2 externe speakers

Lenco

Jouw moment met Lenco

Verkrijgbaar
bij platomania.nl

REX ORANGE COUNTY The Alexander Technique (Sony Music)

Je plaat vernoemen naar (en beginnen met) je eigen voornaam... Of je komt er openlijk voor uit narcistische trekjes te hebben, of je windt

er geen doekjes om dat je het publiek trakteert op een zelfreflectief album. Vanaf het moment dat Rex (of dus Alexander James O'Connor) al pratend zingt over zijn rugpijnen, dokters en mentale ondersteuning, met slechts een upright piano als begeleiding, weten de fans dat ze net iets anders kunnen verwachten van hun singersongwriter held. Misschien ook niet gek, nadat hij werd beschuldigd van seksueel misbruik. Ten onrechte, is nu het verdict, maar natuurlijk niet zonder de nodige imago (en ego) schade. Zelfvalidatie is sowieso iets waar hij mee kan worstelen, zo blijkt ook uit het tweede nummer, Guitar Song: "looking at my reflection and wanting to die." Nergens voor nodig, want in de tweede helft van dit nummer blijkt maar weer dat hij waanzinnig goede muziek kan schrijven. De jazzy afslag, inclusief saxofoon- en saxofoonsolootjes, is even verrassend als prettig. In 2008 doet hij er een schepje bovenop met een geraamte aan samples. Dat hij catchy liedjes kan schrijven, weten we al even. Maar op The Alexander Technique toont hij echt nog veel meer in zijn mars te hebben. Een stukje zelftherapie klonk zelden zo lekker. (Stef Mul)

MAX RICHTER In A Landscape

Als je van Max Richter en zijn post-minimalistische filmische muziek houdt, dan hou je waarschijnlijk van alles van

hem en is een nieuwe release sowieso een feestje. Dit 9e studioalbum grijpt thematisch terug op zijn The Blue Notebooks uit 2004. "For me, the music on the record is about connecting or reconciling polarities. The electronics with the acoustic instruments. The big ideas of life with the personal and intimate", aldus Richter. Hoe dat klinkt? Als een muzikaal schilderij waar je geen genoeg van krijgt! #Awesome (Frank Renooij)

THROWN Excessive Guilt

Volgens voorbeeld van andere moderne metalbands combineren de jonge honden van het Zweedse Thrown verschillende

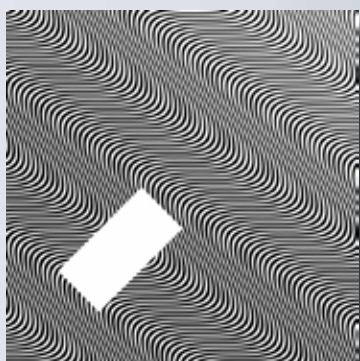
metalen subgenres tot een nieuwe mix van extreme muziek. Op het nieuwe album Excessive Guilt is er duidelijk gespiekt bij de muzikale voorouder Clawfinger en is tevens de razernij van extreme deathcore als ingrediënt toegevoegd. Thrown heeft hiervan een kolkende en intense mix gemaakt waarin de dynamiek tussen de invloeden zich uit in grote klodders, bloedhete muzikale lava. (Menno Valk)

UISTERTRIP

LADY BLACKBIRD Slang Spirituals (ADA/BMG)

Een kleine drie jaar geleden werden we verrast door de overdonderende debuutplaat Black Acid Soul van Lady Blackbird. Die indringende mix van jazz, blues en soul was het resultaat van de zoektocht van Lady Blackbird en producer Chris Seefried naar de juiste stijl en songs. Op Slang Spirituals zet ze – weer met Seefried – de volgende stap, van late-night jazz naar een modernere, meer op soul gericht geluid. De plaat gaat over de zoektocht naar vrijheid, en hoe het Lady Blackbird lukte om volop zichzelf te zijn. Nu zegt een songtitel als Reborn (met de frase 'we die a little to be born again' in het refrein) al veel, maar de sound is er ook naar: uitbundig en strijdbaar, met haar indrukwekkende, doorleefde stem. Openers Let Not (Your Heart Be Troubled) en Like A Woman zijn opgeluisterd met een gospelkoor en Reborn is bijna een discohit. Naast uptempo nummers maken twee prachtige ballads – Man On A Boat en Someday We'll Be Free – en twee uitgesponnen, licht psychedelische songs – When The Game Is Played On You en Whatever His Name – de plaat af. Een Black Acid Soul II hadden we natuurlijk juichend ontvangen, maar dat Lady Blackbird zo overtuigend van richting verandert is veel mooier. (Louk Vanderschuren)

JAMIE XX

In Waves

(Beggars)

3LP, 2LP coloured, 2LP, CD

Het heeft bijna tien jaar geduurd, maar eindelijk is er een nieuwe plaat van Jamie xx. In 2015 bracht hij het Grammy-genomineerde album *In Colour* uit, en in 2020 verscheen de single *Idontknow*, zijn eerste solowerk in jaren. En nu is er weer een volledig album, met nummers die de afgelopen vier jaar zijn ontstaan en waarin de pandemie duidelijk zijn sporen heeft achtergelaten. Het resultaat staat vol introspectieve, maar toch vrolijke tracks, stuk voor stuk emotionele vloervullers. Op *Treat Each Other Right* wisselen extreem dansbare beats af met nostalgische vocal samples, en de boodschap is duidelijk: behandel elkaar goed. Romy en Oliver Sim, de andere leden van The xx, zijn ook te horen op dit album, in de track *Waited All Night*. Daarnaast bevat *In Waves* de reeds uitgebrachte knaller *Baddy On The Floor*, een samenwerking met Honey Dijon. Een andere track, in samenwerking met Kelsey Lu, John Glacier en Panda Bear (bekend van Animal Collective), is rustiger, hypnotiserend en enigszins psychedelisch. Ook de iconische Robyn (bekend van *Dancing on My Own*) komt langs op de vrolijke track *Life*. In *Breather* krijg je even de kans om intens dansen af te wisselen met een moment van meditatie. The Avalanches, die eerder met Jamie xx samenwerkten, komen ook even buurten in het nummer *All You Children*. Een Siri-achtige stem roept ons op om te dansen, en de pulserende beats laten weinig andere opties over. Jamie XX sluit passend af met *Falling Together*, waarmee je nog één keer een existentieel momentje op de dansvloer beleeft. *In Waves* is een must voor fans van Fred Again., Four Tet, Romy en Bicep. Verwacht introspectieve four-to-the-floor: een album om op te dansen en je met anderen te verbinden. (Lotte Hurkens)

DARYLL-ANN

Spring

(Excelsior)

LP coloured, LP, CD

Een van 's lands meest gewaardeerde indie bands die 20 jaar na hun laatste album ineens met nieuw werk komen. Toen het label Excelsior 25 jaar bestond en Daryll-Ann daar uiteraard ook speelde, spatte het plezier er direct weer vanaf en was het besluit snel genomen: het is tijd voor nieuw werk! En gelijk hebben ze, want de band klinkt alsof het gewoon weer 2004 is (of al die jaren ervoor). 14 liedjes, eerlijk verdeeld tussen songschrijvers Jelle Paulusma en Anne Soldaat

(die zich, mede door het uitbrengen van solo werk, beide ook na Daryll-Ann hoorbaar zijn blijven ontwikkelen) waar de chemie vanaf spat. De heerlijke tweestemmige zang van broers Paulusma, de altijd passende gitaarrifjes zoals alleen Anne Soldaat dat kan en de lekker rammelende drums van Jeroen Kleijn; het maakt Spring tot een waardig vervolg op hun toch al zo indrukwekkende oeuvre. Hoogtepunten zijn het titelnummer Spring, Everything I Knew, Radio Bari, Time Out en I Found a Friend. Lang verhaal kort: luister zelf maar en raak opnieuw verliefd op de melodische liedjes van een band in topvorm - en ga ze live zien in september en oktober en vanaf januari door het hele land als je de kans krijgt! (Jasper Koot)

JUNGLE BY NIGHT

Synergy

(V2)

2LP coloured, 2LP, CD

Jungle By Nights muziek is als een cocktail waarin telkens een andere smaak op de voorgrond treedt. Zelf noemen ze het een 'blend', een eigenzinnige mix. In een interview verwoordden ze het zo: "Onze muziek is niet het resultaat van individueel talent, maar van de mix van de vele elementen die onze leden inbrengen." Daarom noemden ze hun zevende album: Synergy. Het bijzondere is dat niet alleen de zeven bandleden een bijdrage leverden, maar ook diverse gastmuzikanten de muziek inkleurden met hun stem. Zo is bijvoorbeeld in het Nederlandstalige Oog Om Oog Spinvis te horen, Pitou in het Engelstalige Dive en Meral Polat in Yeni Bin Yer. Deze Amsterdamse actrice is van Turks-Koerdische komaf en zingt in haar moedertaal. Jungle By Night heeft haar thuisbasis in Amsterdam. De groep is in 2009 ontstaan uit een jamsessie, geïnspireerd door afrobeat. Met succes, want de Amsterdammers werden door voormalige leden van Fela Kuti's begeleidingsband - toch wel de grondlegger(s) van het genre - "de toekomst van de afrobeat" genoemd. In 2011 culmineerde het in een eerbetoon aan Fela Kuti, een 'felabration' in een uitverkocht Paradiso. In de jaren erna zocht Jungle By Night steeds meer naar een eigen sound waarin 80's electro en 70's funk steeds meer een plek kregen. Intussen is het bandgeluid minder blazers-georiënteerd en treden de synthesizers op de voorgrond. Dit is te horen op Synergy. De muziek is er niet minder dansbaar op geworden. Dat bleek bij hun optreden op de mainstage van Lowlands. Een groep in volle bloei! (Rosanne de Boer)

LUISTERTRIP

RAY LAMONTAGNE Long Way Home (Liula Records)

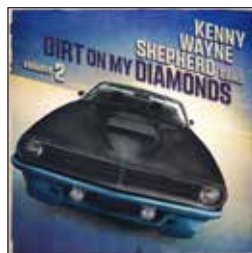
Het inmiddels negende album van Ray LaMontagne opent met single Step Into Your Power. Een uptempo feelgood nummer waarbij de prachtige stem van Ray LaMontagne met een mooie key change de zon laat schijnen. De productie is werkelijk kraakhelder. Long way home kent 9 nummers waarvan 2 nummers nagenoeg instrumentaal zijn (La De Dum, La De Da zingt dan wel weer lekker makkelijk mee bij een autoritje naar het werk). Die stukken zijn overigens alles behalve storend als je het album in één luisterbeurt beluistert. Wellicht dat ik te verslaafd ben aan die delicate stem zoals in het hemelse "Yearning" en het country-esque And they called her California (gedragen door een mondharmonica a la Neil Young). Een nummer dat ook op repeat staat is My Lady Fair. De vergelijking met Van Morrison is uiteraard snel gemaakt, maar dit benadrukt nogmaals de kwaliteit van deze grote artiest en dit fraaie album. Hopelijk snel te zien op de Nederlandse podia. (Said Ait Abbou)

JORDAN RUDESS Permission To Fly (InsideOut Music)

Zo een kitscherige hoer (en zo een lange sik) kan maar één ding betekenen: deze meneer heeft iets te maken gehad met Dream Theater! En dat kan ook maar één

ding betekenen... Rudess is zijn instrument absoluut meester! In zijn geval betreft het de keys, in alle vormen en maten. Begint opener The Final Threshold nog met orgeltjes en aanverwante synths a la Rick Wakeman, verandert het al snel in een pianoballade. Daar horen we ook meteen de vocalen van That Joe Payne, die weliswaar over een iets minder krachtig galmgat lijkt te beschikken dan James LaBrie maar daardoor ook wat toegankelijker (lees: minder theatraal) klinkt - zeker in de samenhang. Sowieso heilt Rudess' solowerk op deze plaat een stuk meer over naar prog. En horen we daar nou zelfs stukken jazzrock? Rudess lijkt ook zeker naar Return To Forever te hebben geluisterd. Mooi zijn de momenten dat hij zijn synthesizers laat fladderen. Qua thematiek (de grenzen van de relatie tussen mens en technologie) houd ik even voor wat het is, want er is eerst genoeg muzikaal te ontdekken. (Stef Mul)

KENNY WAYNE SHEPHERD Dirt On My Diamonds Vol. 2 (Provogue)

Dirt On My Diamonds, Vol. 2 is, volgens Kenny Wayne Shepherd zelf, het tweede deel van wat misschien een

dubbelalbum had moeten zijn. Het album, dat 20 september verschijnt, is opgenomen in de befaamde FAME Studios in Muscle Shoals, Alabama. Veel FAME-producten worden op kenmerkende wijze ingekleurd met een door wol geveerde, soulvolle hornsection én met gloedvolle backing vocals. Blues is en blijft Shepherd's muzikale basis, maar op Dirt On My Diamonds, Vol.2 wordt dat muzikale grondvest moeiteloos gecombineerd met zijn razende sologitaar. Fraai rustmoment is My Guitar Is Crying, waarin Shepherd zich volledig uitleeft op zijn afgeragde Stratocaster. Wederom maken die heerlijke - bijna ouderwetse - soulblazers in dit nummer hun opwachting. Verwacht geen vernieuwende muziek of avontuurlijke teksten, maar geniet van de Real Thing: 'Blues-infused Classic Rock', dan wel: Classic Rock-infused Electric Blues. Als toetje serveert Kenny Wayne Shepherd een cover van ZZ Top's She Loves My Automobile. Billy Gibbons zal er met tevredenheid naar luisteren. (Fons Delemarre)

VANWYCK
Dust Chaser
(Eigen Beheer)

Na het conceptalbum *The Epic Tale Of The Stranded Man* brengt de Amsterdamse singer-songwriter Christien Oele, beter bekend als VanWyck haar vijfde album uit: *Dust Chaser*. Weliswaar geen heel verhaal zoals *The Epic Tale* maar dat wil niet zeggen dat het album niet een thema heeft want *Dust Chaser* handelt over bevrijding. Wie bekend is met het oeuvre van VanWyck, weet welke stijl er te verwachten valt. De prachtige dromerige maar indringende stem van Oele en een spaarzame, veelal akoestische begeleiding van gitaar, bas en drums, soms aangevuld met piano. Prachtige verhalende songteksten die vaak tot nadenken dwingen. Het thema van bevrijding komt in verschillende gedaanten terug op *Dust Chaser*. Zo handelt de live in de studio opgenomen *Towards the Sun* over het verlaten van een geliefde. Of zoals VanWijck zingt: *I guess that you can say that we had our fun, but I think it's time that I'm moving on*. Het is één van de vele hoogtepunten op *Dust Chaser*. Wie eenmaal geraakt is door de stem van VanWijck, is liefhebber voor het leven. Die stem die zo door merg en been gaat, bijvoorbeeld op het prachtige *Burning of Dawn* of de naar de keel grijpende pianoballad *Another To Do*. De luisteraar voelt zelf de pijn bij de regels *"Maybe that is working for you but it's crushing my soul"*. Dat wil niet zeggen dat alle nummers verdrietig zijn, integendeel. Zo klinkt *Flowers in the Fields* als een roadsong en het uptempo *Jump In* is aanstekelijk en misschien wel het hoogtepunt van het album. Ook het slotnummer *My Deliverance* klinkt vrolijk. Vanaf het debuutalbum *An Average Woman* maakt VanWijck albums die bovengemiddeld goed zijn en nooit teleurstellen. *Dust Chaser* doorbreekt dat patroon niet. Sterker nog: het album behoort bij ondergetekende meteen tot haar beste albums. (Ron Bulters)

LONDON GRAMMAR
The Greatest Love
 (Sony Music)
 3LP, LP, CD

Ruim drie jaar na Californian Soul en een periode waarin zangeres Hannah Reid zowel ziek als moeder werd, keert de Britse band London Grammar terug met haar vierde album. Na If You Wait en Truth Is A Beautiful Thing voelde Californian Soul wat aan als een herhalingsoefening, maar op The Greatest Love slaan Hannah Reid, Dot Major en Dan Rothman nieuwe wegen in. Door de zo mooie en zeer herkenbare stem van Hannah Reid klinkt ook het nieuwe album van de Britse band direct onmiskenbaar als London

Grammar, zeker wanneer de klanktapijten atmosferisch klinken, maar in muzikaal opzicht voegt The Greatest Love wat toe aan zijn drie voorgangers. Het album bevat een aantal uitbundige en een aantal wat soberder ingekleurde tracks en met name in de ingetogen tracks krijgt Hannah Reid de mogelijkheid om te schitteren met haar mooie stem, die aan kracht en emotie heeft gewonnen. The Greatest Love schuift in de wat meer uptempo tracks op richting zwoele elektronische pop met hier en daar een vleugje R&B, maar de songs van London Grammar zitten ook dit keer knap in elkaar en laten nog altijd een herkenbaar eigen geluid met een aangenaam zweverig laagje horen. London Grammar is terug en dat is goed nieuws. (Erwin Zijlema)

IBRAHIM MAALOUF
Trumpets Of Michel-Ange
 (V2)

Ibrahim Maaloufs nieuwe plaat Trumpets of Michel Ange is niet alleen een album, het is ook de naam van Maaloufs nieuwe initiatief om de kwarttoonstompel die zijn vader heeft ontwikkeld bereikbaar te maken voor een grotere groep trompettisten. Er is naast dit nieuwe album namelijk een reeks instrumenten op de markt gebracht en een academie opgericht. De kwarttoonstompel is gemaakt met een extra vierde klep die het mogelijk maakt om toonladders uit het Midden-Oosten en het Westen met elkaar te verweven. "Het project heet Trumpets of Michel Ange ter ere van mijn vader", zegt Ibrahim Maalouf. "Toen ik jong was, zag ik hem als Michelangelo die de Sixtijnse Kapel schilderde. Dit instrument is zijn meesterwerk." Maalouf slaat ook op deze nieuwe plaat weer op geheel eigen wijze een brug tussen jazz en Arabische muziek. Trumpets of Michel Ange werd volledig live en zonder overdubs ingespeeld door een all-star band en volgt een universele verhaallijn van twee geliefden die samen een gezin stichten. Het resultaat is een toegankelijk en opzwepend geheel met een bijzonder mooie, eigentijdse productie. (Bob van der Staak)

SNOW PATROL The Forest Is The Path (Polydor)

Het muzikale leven van Snow Patrol verliep niet altijd over rozen. Naast het daverende succes, met goedlopende albums, wereldwijd uitverkochte concerten

en nummers als Chasing Cars en Run, sijpelden de verslavingsperikelen van bandleider Gary Lightbody daar altijd als een rode draad doorheen. Zo leek het einde van de band op bepaalde momenten nadrukkelijk in zicht, maar gelukkig richtte Snow Patrol zich weer op. Met het recent verschenen album The Forest Is The Path als levend en aansprekend voorbeeld. Tekstueel laat Lightbody zich hierop uiterst openhartig uit over zijn rumoerige verleden, in songs die klinken als typisch Snow Patrol met een hedendaags sausje. Popnummers met een lach en een traan, integer en dromerig, zonder te vervallen in pathetisch geneuzel. Voor wie Snow Patrol moedeloos en hoofdschuddend volgde, voelt en klinkt The Forest Is The Path als een verademing. Een hoopvol lichtpunt in het soms zo donkere bestaan van de band. Snow Patrol is terug. En hoe! (Hans van der Maas)

THE SOUTHERN RIVER BAND D.I.Y.

(PIAS/Cooking Vinyl)

Deze 4 heren uit Australië (Thornlie) maken Rock & Roll zoals Onze Lieve Heer het in den beginne ooit bedoeld heeft. Rechttoe

rechtaan gitaarrock met hier en daar een ballad om even op adem te komen en de wilde haren weer in model te brengen (de albumcover spreekt boekdelen). Hoogtepunt op dit derde album (wat eigenlijk een collectie van nieuwe nummers en enkele nummers van de twee eerdere albums is) is single Stan Qualen. Een heerlijke mix van alles wat goed is aan AC/DC en Status Quo. Voor mij tot nu toe de gitaarstamper van het jaar. Chimney en Cigarettes (Ain't helping me none) swingen de pan uit. Second Best wordt voortgedreven op de maat van een heuse Australische Cowbell. Ten slotte is Chasin' After Love een uptempo ballad waarbij het moeilijk is om het refrein niet mee te brullen. The Southern River Band is bij uitstek een band die je live moet gaan zien, maar D.I.Y. is een aangename kennismaking voor iedereen die graag elektrische luchtgitaar speelt. (Said Ait Abbou)

HAYDEN THORPE Ness (V2/Domino)

Voor zijn derde soloplaat waagde voormalig Wild Beasts frontman Hayden Thorpe zich aan een muzikale bewerking van/ode aan het experimentele prozagedicht

LUISTERTRIP

MOLCHAT DOMA Belaya Polosa (Sacred Bones)

Koud, grimmig, grijs, industrieel en menselijk: dat is Molchat Doma, de post-punk/synthpopband uit Belarus. Hun muziek roept herinneringen op aan een waslijst van iconische New Wave- en synthpopbands waaronder Joy Division, New Order, Depeche Mode en The Cure. Toch klinken ze fris en origineel, juist dankzij de unieke mix van invloeden, de Russische teksten en de overtuiging waarmee ze hun muziek brengen. Na vier jaar wachten op hun vierde album, Belaya Polosa (Witte Streep), zijn de veranderingen van de afgelopen jaren goed te horen. De gedwongen verhuizing van hun thuisland naar Los Angeles heeft hun klank duidelijk beïnvloed. "Het is een andere band", zegt een lid van Molchat Doma als hem wordt gevraagd naar de geavanceerde arrangementen en klankkleur van Belaya Polosa. "Een ander geluid en context, maar dezelfde stijl en dezelfde emoties." Het wederom door Kamahortsau geproduceerde album klinkt gelaagder, ruimtelijker en melodieuzer dan zijn voorgangers, met invloeden van elektronische muziek uit de jaren '90. Het is een boeiende luisterervaring van begin tot eind, met hoogtepunten zoals het instrumentale Beznadezhnyy Waltz (Wals zonder hoop) en Chernye Tsvety (Zwarte bloemen). Op 27 (uitverkocht) en 28 oktober speelt Molchat Doma in TivoliVredenburg. Een optreden dat je niet mag missen! (Marcel van Vliet)

LUISTERTRIP

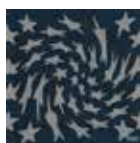
NALA SINEPHRO

Endlessness

(Warp)

Hartje corona werden we verrast door een album die ons alle handvatten gaf voor mindfulness en manifestatie. Nala Sinephro's Space 1.8 kwam voor velen volledig uit het niets en haar meditatieve geluidslandschappen sloegen in als een Bom der Stilte. Er was zelfs even ouderwets sprake van een niet aan te slepen lp, die dan ook in één jaar meerdere herdrukken kreeg. Inmiddels lijken we verlost van het virus, maar is de wereld er alles behalve een rustigere plek op geworden. In die zin komt de opvolger van Space 1.8 even verrassend als gewenst binnenwaaien! Begint Continuum 1 nog echt als een jazzexercitie, neemt de plaat vanaf Continuum 2 een draai naar binnen. Uitgestrekte synths, open percussie en uitgerekte pianoklanken. Saxofoon en trompet delen mee in de ingetogen vreugde en zeker als de strijkers ineens aanzetten, kan de uittreding van ziel en geest beginnen. Nog een treetje verder terug; op Continuum 3 dronen strijkers, piano en harp schilderachtig door, alle vrijheid biedend aan een synth om te fladderen waar 'ie wilt. En zo kan ik nog 7 continuums doorgaan, waarbij eenzelfde thema telkens verder evolueert. Dit knappe staaltje muzikale meditatietherapie kan gemakkelijk in hetzelfde rijtje als Promises van Floating Points & Pharoah Sanders! (Stef Mul)

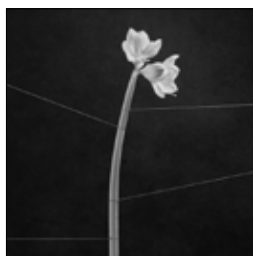
Ness (2019) van de Engelse natuurschrijver Robert Macfarlane. Dat gedicht gaat over de landtong Orford Ness, voor de kust van Suffolk, die door het Britse leger lange tijd werd gebruikt als testcentrum voor kernwapens, maar inmiddels is teruggegeven aan de natuur. Een intrigerende setting voor een verhaal over de kracht van de natuur, en, zo blijkt, ook een begeisterende inspiratiebron voor Thorpe, die niet alleen hulp kreeg van Mcfarlane zelf, maar ook van Kerry Andrews (spoken word en koorzang) en het Propellor Ensemble dat een verstilde en regelmatig hypnotiserende omlijsting verzorgde voor Thorpe's kenmerkende contratenor. Het resultaat is een prachtig en bijzonder album dat zich het best als één geheel laat beluisteren, maar dat tegelijkertijd toch ook een flink aantal hele mooie afzonderlijke liedjes bevat. Ness is bij uitstek het soort plaat waar de term luistertrip (stiekem) letterlijk op van toepassing is. (Marco van Ravenhorst)

TORO Y MOI

Hole Erth

Chaz Bear (Toro Y Moi) werkt op zijn achtste album (opvolger van Mahal uit 2022) samen met een hele lijst aan gastartiesten. Post Punk, Melancholic Rap, Emo, Indie, Toro Y Moi laat zich nooit beteugelen of in een hokje duwen. Hole Erth is een gevarieerd, experimenteel album geworden dat toch als één geheel weg luistert. De samenwerking met Benjamin Gibbard (Death Cab For Cutie) en Porches pakt goed uit en deze plaat behoort dan ook tot het betere werk van deze creatieveling. (Said Ait Abbou)

TRENTEMØLLER

Dreamweaver

(NEWS)

Trentemøller heeft natuurlijk z'n roots in de elektronica, maar met Dreamweaver zet hij de veranderingen van de laatste platen door met weer net een iets ander geluid.

"Treading new ground while retaining the overall plot" in zijn eigen woorden. Vrij vertaald: een blend van psychedelica, space rock, folk, pop en triphop. Met meer live instrumentatie en het elektronische DNA meer naar de achtergrond. Wat niet gek is als je bedenkt dat er voor dit album mensen van zijn tourband uit de Memoria Tour aan boord kropen, waaronder de IJslandse zangeres Disa, die duidelijk haar esoterische Nordic stempel drukt op het immer evoluerende geluid. Veel echte drums, gitaren, vocals en builds die niet misstaan in een warme dampende zaal. Wat mooi uitkomt, want Trentemøller is op wereldtournee op dit moment en er zijn hier en daar nog verdwaalde kaarten voor shows in de buurt! Gaat het zien, deze nieuwe Trentemøller. (Frank Renooij)

SOFI TUKKER

Bread

Drinkie was een eerste kennismaking met het duo Sophie Hawley-Weld en Tucker Halpern, ofwel Sofi Tukker.

Op dat moment meer indie gerichte muziek. In de coronaperiode was het duo te volgen via online dj-sets. Het nieuwe album BREAD, de afkorting van "Be Real Energetic And Dance" vervolgt de ingeslagen weg van de dj-sets met dansbare ritmes. Ritmes die gecombineerd worden met latinklanken en Portugese teksten. Die combinatie zorgt voor een vrolijk album, met een echte uitschieter, Jacaré. Dit album vol danspop is een mooie opmaat voor de live optredens. (Cornelis J. Groot)

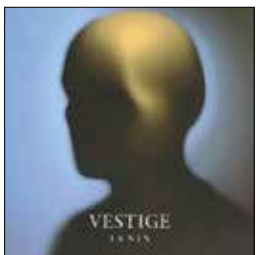

TYCHO

Infinite Health (PIAS/Ninja Tune)

Op de hoes van Infinite Health zweeft een bol die je wellicht herkent van eerdere Tycho albums, zoals Dive. Deze lijkt symbolisch voor de terugkerende thema's in het

werk van de elektronische producer Scott Hansen. Ook op dit album schept hij een zomerse atmosfeer met warme en vintage synthesizerklanken. Hij roept hiermee moeiteloos een nostalgisch gevoel op, zoals Boards of Canada dit doen. Het verschil is dat zijn muziek toegankelijker klinkt door de gepolijste productie en ritmische beats. Bovendien verruilde Hansen zijn introspectieve folktronica een geruime tijd geleden voor een volwaardig bandgeluid. Zo lijkt het samenspel tussen gitaar en bas op Consciousness Felt geïnspireerd door de post-punk van Interpol. Dansbare nummers als Totem zijn op hun beurt een uitstekende soundtrack voor een rave bij zonsondergang. Hansen noemde het album Infinite Health, omdat het moet fungeren als mentaal en emotioneel oplaadpunt. Of je hier nu behoefte aan hebt of niet, met Infinite Health krijg je gegarandeerd de zomer in de bol. (Laurence Tanamal)

VESTIGE

Janis

(Season of Mist)

Debuutalbum Janis maakt zonneklaar dat het jonge Franse Vestige het leven niet lichtzinnig neemt.

Nee, het is een serieus en zwaarmoedig clubje dat

beklemmende, atmosferische post black metal inzet als middel voor een emotionele draaikolk waarin melancholie en wanhoop centraal staan en uiteindelijk moeten leiden tot emotionele zuivering. De muziek is intens en broeierig, maar bovenal sereen, heftig en hypnotiserend. Vestige staart nadrukkelijk naar het oneindige en bedwingt de mentale onrust met een krachtig en hoopgevend debuutalbum. (Menno Valk)

LUISTERTRIP

THE THE

Ensoulment

(V2/Earmusic)

Fans hebben een kwarteeuw moeten wachten, maar Matt Johnsons The The is terug! Diens scherpe blik, tot woorden gebracht in veelal cynische, kritische maar ook nog altijd humoristische teksten, en de bijzondere meeslepende mengelmoes van post-punk met blues en americana zijn node gemist. Wat was ervoor nodig om terug te keren? Confrontaties met eigen sterfelijkheid en twistende moraliteit. Soms ligt het er dik bovenop en vraagt hij zich al croonend af waar hij zal belanden als hij doodgaat en ook een titel als Some Days I Drink My Coffee by the Grave of William Blake spreekt boekdelen. Ook kijkt hij naar de relaties van hem en de mensen om hem heen, waarbij zelfs Tinder ("Swipe to the left, swipe to the right, she needs somebody tonight") het moet ontgelden in Zen & The Art Of Dating. Dit alles speelt zich af tegen een onheilspellend klankpalet: huilende gitaren, diepe piano en zijn doorleefde, brommende stem. Van echt zingen steeds minder sprake, evenals de voorheen vaak uptempo beats, maar het past perfect bij de reflectieve draai naar binnen. Kijk maar naar Nick Cave en Tom Waits. Gedragen post-americana, precies zoals je wilt van een oude, wijze man die zeker nog genoeg te vertellen heeft. (Stef Mul)

VARIOUS
Uitholling Bovenlangs
(Plato Utrecht)

Goeie initiatieven, DIY, we zijn er gek op en lusten er wel pap van. Hier ister één van eigen (en daarbuiten) bodem. En Hoe! Juni jl. kwamen acht aanstormende punkbands uit de Lage Landen naar de Bolder op Vlieland, op uitnodiging van festival Into The Great Wide Open waar zij ieder één track opnamen. Gebundeld vormen die tracks een onvolledig overzicht van de bloeiende punkscene in Nederland en omstreken. De een grappig, de ander grimmig, dan wel grillig, ach ook wat geschift in de zin van Prettig Gestoord.. Plato Utrecht had al eerder van twee bands, Apeshit en No Brains muziek uitgebracht en durft het nu aan om de lp (op 45 toeren, want 33 is te langzaam :-)) uit te brengen. Beweegreden? Kwalitatief goede muziek met mede het grote sociale netwerk wat er rondom hangt. Aanvankelijk zou de titel "Keihard en Dwingend" gaan heten maar nu is er gekozen voor een verwijzing naar de punk compilatie uit 1979 Uitholling Overdwars. Hierbij is de politieke hint niet ver weg; de uitholling (of Ezelsrug) ontstaat als men materiaal uit een voorwerp onttrekt. Geld bij de minima of kansen bij de jeugd, cultuur in het algemeen wegnemend. Zoiets heet een uitholling onderlangs. Een Uitholling Bovenlangs vergt een Robin Hood-mentaliteit: 'Steal from the rich, give to the poor'. Stuk voor stuk rete gave nummers die geen moment vervelen. Supergaaf initiatief, Keigave muziek. Ga zo door Plato! (Paul Maas)

Het is tevens de beste manier om de opening van de gloednieuwe winkel in Utrecht te vieren - slechts enkele deuren maar enorm veel ruimte verwijderd van de oorspronkelijke toko. Komt dat zien, komt dat zien! De feestelijke opening vond overigens plaats met een fijn ep'tje van DJ DNA, ook wel bekend als DJ Donotask die nog met Urban Dance Squad van doen had. Voor iedereen die langs komt ligt er een Sixpackje of Heineken's klaar - maar dan voor op de draaitafel...!

LAINEY WILSON 🇺🇸
Whirlwind
(ADA/BMG)

Met Bell Bottom Country zette Lainey Wilson zichzelf twee jaar geleden op de kaart als een van de grote talenten in de Nashville countryscene. Ze bevestigt

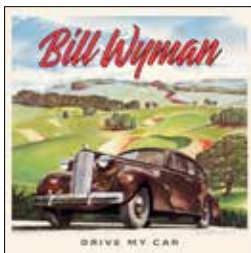
deze status met haar nieuwe album Whirlwind. Lainey Wilson kreeg de traditionele countrymuziek thuis met de paplepel ingegoten en wist al op jonge leeftijd wat ze wilde. Het duurde vervolgens wel even voor ze een voet aan de grond kreeg in Nashville, waar haar songs als te traditioneel werden gezien. Lainey Wilson weet inmiddels hoe ze in de smaak kan vallen in de countryhoofdstad, want op Whirlwind verwerkt ze op subtiële wijze invloeden uit de pop in haar countrysongs. De songs op het album liggen daarom lekker in het gehoor, maar verloochenen de tradities van de country zeker niet. Lainey Wilson beschikt ook nog eens over een van de mooiste stemmen in het genre, waardoor Whirlwind zomaar kan uitgroeien tot een van de grote country(pop)albums van 2024. (Erwin Zijleman)

**WE ARE WINTER'S BLUE AND
 RADIANT CHILDREN**
No More Apocalypse Father

Met Mat Ball (BIG|BRAVE) en Efrim Manuel
 Menuck (Godspeed You! Black Emperor)

in de gelederen, weet je wel een beetje wat je kunt verwachten. Eerstgenoemde leverde eerder dit jaar nog een dronerig noisekunstwerkje af met A Chaos Of Flowers. Ook op No More Apocalypse Father zijn het overstuurde gitaren die de fijne klaagzang schitterend bijstaan, met op de achtergrond geen drums maar pulserende elektronica. Slaapliedjes voor demonen. Betoverend! (Stef Mul)

BILL WYMAN 🇺🇸
Drive My Car
(ADA/BMG)

Oud-Stones bassist Bill Wyman geniet op 87-jarige leeftijd volop van het leven en brengt Drive My Car uit. Dat genieten wordt overduidelijk wanneer je luistert naar de relaxte

grooves van deze cd. JJ Cale was daarvoor duidelijk de grote inspirator. Vijf nieuwe songs schreef Bill en vulde dit zorgvuldig aan met zeven covers van o.a. Dylan, Taj Mahal en John Prine. En zeer bijzonder, twee nummers van de Nederlandse top gitarist, zanger en songwriter Hans Theessink. Wyman zegt Theessink niet persoonlijk te kennen en wil dat snel veranderen vanwege de geweldige kwaliteit van Theessink's werk. Dat is een prachtig compliment voor Hans en geweldig om niet alleen Wyman's uitvoering te beluisteren maar tevens op zoek te gaan naar het origineel. Bill Wyman nam Drive My Car op in zijn thuisstudio en werd vergezeld

LUISTERTRIP

WUNDERHORSE
Midas
(PIAS/Believe)

Toen ik in 2022 het debuutalbum van Wunderhorse (Cub) hoorde was ik meteen onder de indruk van het eigen herkenbare geluid en de hoogstaande kwaliteit van de nummers van deze Engelse band. Ongepolijste gitaarrock die me terug nam (en nog steeds neemt) naar de hoogtijdagen van de (alternatieve) beginjaren 90. Blindelings aanschaffen als je het album nog niet in huis hebt zou ik zeggen. Nu is er het tweede wapenfeit, genaamd Midas. Singles Midas, Rain, July en Silver zijn stuk voor stuk een schot in de roos. De stem van Jacob Slater, de ruwe productie, de prima liedjes, alles valt weer als een puzzel in elkaar. Heerlijk om weer eens muziek te horen die niet streeft naar perfectie maar juist daarom met veel gevoel gebracht wordt. Midas is een album geworden zonder zwakke momenten. Afsluiter Aeroplane (een semi-akoestisch nummer van dik 8 minuten) is voor nu mijn hoogtepunt van dit uitstekende album. Na een plek op Lowlands dit jaar, en een aankomende tour met Fontaines D.C. in het najaar, moet het gek lopen wil Wunderhorse niet volgend jaar op het hoofdpodium van de grotere Nederlandse en Belgische festivals geboekt worden. (Said Ait Abbou)

EEFJE DE VISSER

Heimwee

(Sony Music)

LP coloured, LP, CD

Eefje de Visser staat voor een grote uitdaging. Een album uitbrengen na het briljante Bitterzoet uit 2020, welke onder meer door OOR, 3voor12, Buma Cultuur en het AD als plaat van het jaar werd bestempeld. Wegdroommuziek op z'n allerbest. Een stadse plaat vol elektronische elementen, met een sterk gevoel voor timing en de immer terugkerende drang naar weemoed en melancholie. We dansten richting ochtendgloren, op repetitieve beats en zware synths. Gaat Heimwee net zo magisch worden? Spoiler alert: ja. Eefje is de stem van het volk, waarbij ze op Heimwee zingt over vervlogen tijden, verlangen, twijfels en ouder worden. Op de mooie, speelse opener Hoe doe je dat, vraagt ze zich openlijk af hoe je in deze hectische tijd in balans blijft. Vlammen gaat erna over de symbolische betekenissen die vuur kan hebben. Een prachtig nummer over hoop, pijn, verlies en gedeeld verdriet. Gloeien is vervolgens klein en intiem. 'In een verhaal dat hapert, herhaal het. Het vindt hopelijk een uitweg uit dit lijf', zingt Eefje kwetsbaar. Het album is in evenwicht en kent geen zwakke plekken. Er zijn genoeg verrassende elementen, zoals een groovy baslijn op Weekenden en het meezingen van haar vader tijdens Uit Het Oog; een track met een geweldige opbouw. De twaalfkoppige plaat wordt afgesloten door titeltrack Heimwee. Over het gevoel dat je niet terug kunt. Over de balans tussen intimiteit en ademruimte. Over iets wat we ongetwijfeld allemaal herkennen. De tijd gaat snel en je bent constant bezig om het goed te doen. Eefje weet dat en neemt ons mee. Vijf sterren. (Jelle Teitsma)

door leden van zijn hobbyband The Rhythm Kings zoals Terry Taylor en Guy Fletcher. Wil je tijdens jouw roadtrip relaxed door het landschap glijden dan heb je met Drive My Car de juiste brandstof gekozen. (Wim Velderman)

YANNIS & THE YAW 👍 **Lagos Paris London** **(PIAS/Transgressive)**

In 2016 kreeg Foals-frontman Yannis Philippakis misschien wel de kans van zijn leven, want hij mocht twee dagen lang de studio in om samen muziek te maken met de

legendarische Afrobeat drummer Tony Allen (bekend van Fela Kuti, maar hij ging tot op hoge leeftijd almaar nieuwe samenwerkingen aan). Door drukke agenda's en de Covid-pandemie, bleven de opnames een tijd op de plank liggen. In 2020 is Tony Allen op 79 jarige leeftijd overleden, en daarna voelde Yannis het als zijn plicht om hun werk samen te voltooien. Het resultaat hiervan is de EP Lagos Paris London. Aanvankelijk stelde Yannis zich een traditioneel Afrobeat album voor, maar al jammend werd het een energieke smeltkroes van allerlei genres, van rock, naar jazz tot dub en meer. Het funky, drum-georiënteerde eindresultaat overbrugde culturen door Afrobeat invloeden te vermengen met echo's van Foals. Yannis is van plan om in de toekomst vaker dit soort exotische samenwerkingen aan te gaan met inspirerende muzikanten van over de hele wereld. (Erik Damen)

TRAMHAUS 👍 **The First Exit** **(Subroutine)**

Wat is dé muziekstad van Nederland? Ik, als trotse hoofdstedeling, moet bekennen dat ik die vraag niet volmondig met "AMSTERDAM!"

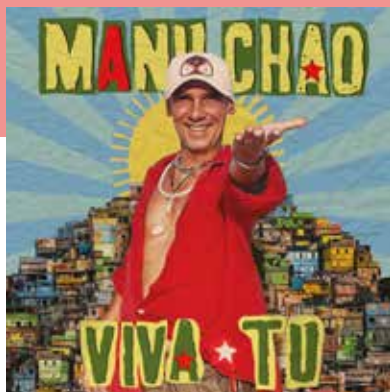
kan beantwoorden... Zoals bleek uit het recentelijk uitgebrachte boek Rotterdam, Laat Je Horen, doet Rotjeknor ook zeker een serieuze gooi naar de titel. Met een Lowlands avant-la-lettre ooit in Kralingen, een jaarlijks epicentrum van de jazz-en-aanverwanten, de eerste stadionconcerten van Nederland in die walgelijke stenen badkuip van ze en een toonaangevende doch compromisloze hiphop en elektronische (gabber!) beweging, kleurt de Nederlandse muziekwereld toch wel erg vaak groen-wit. Het jonge Tramhaus kan makkelijk in dit rijtje. Stug, standvastig, cynisch. Maar ook levendig, origineel en vol humor. Als geen woorden maar daden een muziekgenre was. Het is maar goed dat ze aan de haven liggen, want hun heerlijk pompende postpunk bracht ze al naar Japan en de US. En dat na slechts een ep'tje. Nu is daar de eerste langspeler. Zanger Lukas Jansen croont en schreeuwt nog luider, de gitaren gieren nog feller. Veel beter dan Tramhaus ga je het niet treffen, in Rotterdam en ver daarbuiten. (Stef Mul)

LUISTERTRIP

NILÜFER YANYA **My Method Actor** **(Ninja Tune)**

Met haar debuutalbum Miss Universe en opvolger PAINLESS schaarde de vanuit Londen opererende Nilüfer Yanya zich onder de interessantere muzikanten van het moment. Dat heeft haar vooralsnog alleen lovende woorden van de critici opgeleverd en helaas nog niet wereldberoemd gemaakt, maar ook met My Method Actor laat Nilüfer Yanya weer horen dat dit alleen maar een kwestie van tijd kan zijn. Net als haar vorige albums laat het door Wilma Archer (Sudan Archives, Jessie Ware) geproduceerde My Method Actor horen dat de muziek van Nilüfer Yanya zich niet in een hokje laat duwen. Ook het derde album van de muzikante uit Londen schakelt weer makkelijk tussen pop, rock, jazz, soul en R&B en staat vol met songs die zich met van alles en nog wat en op hetzelfde moment met helemaal niets laten vergelijken. In muzikaal opzicht weet Nilüfer Yanya je steeds weer te verbazen met bijzondere wendingen, verrassende uitstapjes en even aangename als subtiele klanken en altijd is er haar soulvolle stem als vaste basis. Na Miss Universe en PAINLESS lag de lat hoog voor Nilüfer Yanya, maar met My Method Actor gaat ze er makkelijk overheen. (Erwin Zijleman)

MANU CHAO

Viva Tu

(NEWS)

LP picture disc, LP, CD

José Manuel Tomás Arturo Chao Ortega, kortweg Manu Chao, staat voor vele mensen vast en zeker voor simpel geluk, misschien wel zelfs een soort naïeve, jeugdige onschuld. Hoe kan het ook met multilinguale hits als Me Gustas Tu, Bongo Bong en Clandestino - in alles de gezelligheid zelve. Maar Viva Tu (Lange Leve Jij!) begint al meteen anders.

Op opener Vecinos en el mar begeeft Manu zich op een drijvend vlot, op zoek naar land om voet aan te zetten, niet zeker wetende dat er nog wel een land is waar hij wilt zijn. Zo bezingt Manu zijn verdriet over de staat van de wereld, iets dat hij doorzet met een eveneens ietwat neergeslagen chanson Le couleur du temps. In River why horen we zelfs een koortje zingen over een collectieve zelfdoding - waarbij hij de geldwolven van het neoliberalisme aanvalt. Ja, Manu heeft de wereld wel eens met hoopvollere woorden gezegend. Gelukkig keert de titelsong terug naar bekendere gronden, als hij al tokkelend door een volksbuurt lijkt te lopen die hij omschrijft terwijl hij wordt toegezongen door passanten. Manu wordt in zijn leed gelukkig ook bijgestaan, onder andere door Willie Nelson en de Franse rapper Laeti. Toch zullen fans moeten accepteren dat Manu na 15 jaar stilte niet alleen nog maar geluksliedjes voor ze schrijft. De wereldse troubadour heeft een flink aantal belangrijke boodschappen verstopt in Viva Tu. En laten we eerlijk zijn: het moment dat Manu Chao zich niet meer senang voelt, maken we het echt te bont met z'n allen! (Stef Mul)

TINDERSTICKS

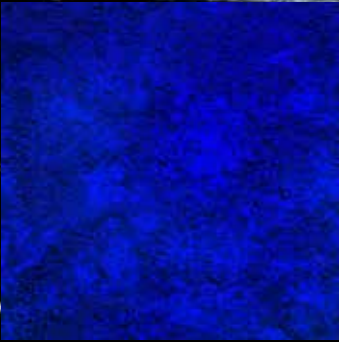
Soft Tissue

(Konkurrent/City Slang)

LP coloured, LP, CD

Hoewel de Tindersticks in hun ruim dertigjarige carrière nooit teleurgesteld hebben, was het flink schakelen voor de luisteraars de laatste jaren. Na het traditionele geluid van No Treasure But Hope uit 2019, kwam het zeer experimentele Distractions in 2020 als een volslagen verrassing. Op Soft Tissue is duidelijk de bedoeling die twee uitersten bij elkaar te brengen en het is niet verrassend dat de Tindersticks daar glorieus in slagen. Opener New World kent gelijk geweldige blazers en strings arrangementen en legt gelijk bloot dat de Tindersticks ook hun deel hebben geleverd aan de opkomst van de soulbeweging rondom bands als Monophonic. De grote bijdrage van zangeres Gina Foster zorgt voor een extra emotionele diepgang, die bij de Tindersticks natuurlijk altijd al nadrukkelijk aanwezig was. Thematisch vraagt de band zich af hoe ze zich staande houden in de 'nieuwe wereld', waarbij die term niet per se positief is. Verdrinken wij in de shit, of komt de shit omhoog, vraagt Stuart Staples met zijn kenmerkende stem zich af? Om na dertig jaar albums maken nog zo uitdagend en vooruitstrevend zowel muzikaal als tekstueel nog zo uit de hoek te komen is een prestatie op zich, maar de Tindersticks mogen dan ook tot de hele groten gerekend worden. (Jurgen Vreugdenhil)

JACK WHITE

No Name

(Sony Music)

LP, CD

Jack White heeft er altijd wel een handje van om van zijn album releases iets bijzonders te maken, maar toen klanten van zijn platenzaak keten Third Man Records dit voorjaar een white label LP gratis bij hun andere aankoop kregen, konden ze werkelijk niet vermoeden dat het om de nieuwe Jack White LP ging. Daarna werden ze ook nog door het label gestimuleerd om deze te rippen en online te zetten, waardoor No Name al hevig circuleerde voordat we nu eindelijk de fysieke release in handen hebben. Leek White op zijn vorige albums meer en meer experiment in zijn rauwe gitaarrock te stoppen, is dit album een flinke stap vooruit door terug te keren naar de door punk en blues beïnvloedde gitaarrock van de White Stripes en zijn vroege solo albums. Huh? Vooruit, terug, wat is het nu? White weet al zijn experimenteerdrijf nu om te zetten naar songs en een geluid wat juist zijn originele inspiratiebronnen naar een hoger plan tilt. De blues van Underground, de Led Zeppelin-riff van Archbishop Harold Holmes, ze hadden niet zo intens kunnen klinken in de handen van iemand die niet eerst alle uithoeken van de gitaarmuziek had onderzocht en zich eigen had gemaakt. Inventief gitaarwerk, geïnspireerde songs en Jack White die er meer plezier in lijkt te hebben dan ooit tevoren, dit is een album om voorlopig niet meer af te zetten. (Jurgen Vreugdenhil)

TE ZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
te zien door onze medewerkers.

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

Ziggo Dome

Donderdag 26 september & Vrijdag 27 september

Nick Cave is terug! En hoe! Met meerdere succesvolle luistersessies door het hele land, was een dag voor release al aardig te meten hoe erg men nog altijd smachtend kan uitkijken naar het werk van de inmiddels toch best oude rot. Cave en zijn zwarte zaad zijn dan misschien iets minder rock'n'roll (of anarchistisch en punky) dan vroeger, zijn blik op de wereld is niet onverminderd zwartgallig, scherp en kritisch. En sinds dit album ook hoopvol? Lees ik dat nou goed in de review van Jurgen? Het is bewonderenswaardig hoe Nick Cave het verliezen van twee zoons juist aangrijpt om een (enigszins) hoopvolle boodschap de wereld in te sturen. Hoe dit zich vertaalt naar een gigantische livepodium gaan we aan het einde van de maand september kunnen meemaken in Amsterdam. Fans van het eerste uur én jongstleden zullen zich op kunnen maken voor een unieke take on Cave...! (Stef Mul)

ELIJAH FOX

TivoliVredenburg - Dinsdag 22 oktober

Hij speelt niet alleen vast in de band van neo-fusion drummer Yussef Dayes, zingt en componeert soulvolle jazz (of jazzy soul) maar is tevens een begenadigd pianist. Op een snijvlak van neoklassiek en Harold Budd (de grootste eer die ondergetekende een pianist die flirt met ambient kan geven) brengt Elijah Fox regelmatig nummers, ep's en platen uit die slechts bestaan uit zijn piano prutsels. Soms met wat nagalm, af en toe een kleine synth maar vooral gewoon prachtige pianostukken. Kort en lang. Vergeleken met het wattenbollen-in-de-piano geluid van een Einaudi of de bezwerende maar minder virtuoze geluidslandschappen van een Nils Frahm, kiest Elijah Fox voor een bevlogener, vinger-vlug geluid. Live vertaalt hij ze naar live improvisatie shows die echt het ervaren waard zijn. Hij verwerkt er moeiteloos Charles Mingus en Thelonious Monk composities in. Gaat dat zien! (Stef Mul)

BIMHUIS 50 YEARS

Bimhuis - van 1 tot 31 oktober

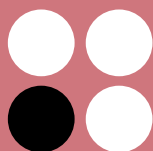
Het legendarische jazzpodium van Amsterdam bestaat dit jaar 50 jaar. Eerst aan de Oudeschans, nu al enige tijd trots uitkijkend over zowel het IJ als de binnenstad. Een plek waar niet alleen de Nederlandse avant-garde zich nestelde (Han Bennink, Misha Engelenberg en Willem Breuker), maar nog altijd de grootste der aarde jaarlijks naartoe trekken. Denk aan Mingus, Shepp, Sanders en Sun Ra. Ze vieren het met een vette programmering van ruim 50 concerten in een maand tijd. Daarin eren ze de grootmeesters, bijvoorbeeld door een tribute aan Willem Breukers' oeuvre. Maar ook Hans Dulfer komt langs, evenals de improv-helden van het ICP-Orchestra met nog altijd Bennink maar bijvoorbeeld ook Guus Janssen en Michael Moore in de gelederen. Ook de helden van nu staan er, zoals Tineke Postma, Joel Ross en Theon Cross. Vet is het Sun Ra programma, waar o.m. Moor Mother, Farida Amadou en natuurlijk de hernieuwde Arkestra hun opwachting zullen maken. (Stef Mul)

IN MEMORIAM

TORE YLWIZAKER (16 augustus 1970 – 16 augustus 2024) | ULVER

Ulver is een van de meest ongrijpbare bands van de wereld. Weinigen is het weggelegd om van Noorse mythen en riten doordrenkte black metal langzaam te veranderen in een synthpop vehikel, onderweg flirtend met klassiek, ambient, triphop en immer . Welk genre ook, het is altijd ontegenzeggelijk Ulver. Spil in de wendingen van Ulvers muzikale kruistocht was Tore Ylwizaker. De toetsenist en schepper van menig soundscape is overleden in de nacht van zijn 54e verjaardag. Hij was hetj die in 1998 Kristoffer Rygg en co uit de uitgestrekte wouden van Scandinavië wist te trekken. Niet langer bezongen ze spookachtig kronkelende ruwe berken, schreven ze hymnes voor de wolf in de mens of smeten ze hun opnamebudget over de balk (lees: Armani-pakken, coke en een corvette, als we de legende moeten geloven...). Zijn eerste werk als Ulveriaan behandelde de teksten van ene William Blake in de vorm van een galspuwend stukje black-elektro-doom die nog altijd letterlijk zijn gelijke niet kent. Maar de echte verandering zette in vanaf de treffend betitelde Metamorphosis Ep, waarbij vooral het openingsnummer een dark-trance knaller is die niet zou misstaan in de nachtclubs. De contouren van Ulvers nabije toekomst werden voorzichtig getekend: downtempo, trippy beats, maar nog altijd met datzelfde unheimliche, dreigende gevoel als back in the black metal days. Kroon op Ylwizakers werk om Ulver te herdefiniëren was Perdition City uit 2000. Een plaat vol duistere elektronica, samplewerk en een hoofdrol voor zijn toetsen als belangrijkste ondersteuning van Garms stem; de plaat die DJ Shadow zou maken als hij zijn naam echt eer aan deed. Een jaar later nam de band een nog abstractere afslag met hun tweeluik van de stilte, gezamenlijk uitgebracht als Teachings in Silence. Minimal meesterwerken. De hand van Ylwizaker is onlosmakelijk verbonden aan Ulvers kafkaëske gedaanteverwisselingen. Het moet dan ook ongelooflijk veel pijn doen dat de band weer moeten veranderen, nu noodgedwongen zonder zijn brille - en het is bitterzoet dat het gebeurt, vlak voordat twee van zijn grootste prestaties (de laatste twee albums die we hierboven noemen) ineens weer beschikbaar zullen zijn op vinyl! Rust zacht, Tore. (Stef Mul)

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 1999.

MOS DEF

Black On Both Sides

Zoals besproken bij de Artifacts bespreking elders in dit blad, lag hiphop volgens vele puristen artistiek na 1992 en zeker na 1994 redelijk op zijn gat. Sample-wetgevingen raakte de cultuur midden in de kern, een afschuwelijke ruzie tussen twee over-het-paard-getilde labelbazen, met nota bene dodelijke gevolgen voor hun eigen poster boys, was een waar dieptepunt. Gelukkig was daar Mos Def. Als Black Star (met partner in knowledge Talib Kweli) scoorde hij al een goede hit in 1998, op zijn solodebuut *Black On Both Sides* katapulteerde hij het genre letterlijk, figuurlijk en eigenhandig een nieuw millennium in. Hiphop klonk zelden zo rete volwassen en gelaagd. Mos Def durfde te zingen en te croonen, hij durfde te jammen en te improviseren en hij bracht de groteske samples weer terug (David Axelrod, anyone!?). Hij filosofeerde, hij mijmerde, hij bejubelde, hij bedreef de liefde op fysiek en metafysisch niveau (mogen jullie raden op welke songs). Dit is de hiphopplaat die je laat horen aan de grootste hiphop hater in je omgeving.

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

PETULA CLARK

The New Petula Clark Album (1965)

Hoewel Petula Clark best op enige sympathie kan rekenen bij de sixties liefhebber, gaat het dan vooral om haar alleraardigste hitjes als *Downtown*. Vergeten wordt weleens dat zij zich ook als songwriter manifesteerde, en ook diverse souklassesiekers naar haar hand kon zetten. Dit album, overigens in diverse landen als *I Know A Place* uitgebracht, is een schoolvoorbeeld daarvan. Prachtige versies van *Goin' Out Of My Head* en *Every Little Bit Hurts* laten horen dat zij moeiteloos mee kan met land- en tijdgenoot Dusty Springfield. Het is echter het originele materiaal waardoor dit album naar het bovenste echelon schiet, en dan vooral het onnavolgbare *Heart*. Een jaar later door de Bostonse *Remains* tot garage klassieker verheven, maar deze originele versie wordt door hen niet verbeterd. Garagerock, soul, orkestrale ballads, *The New Petula Clark album* is eigenlijk de sixties in een notendop. (Jurgen Vreugdenhil)

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland
gezien door onze medewerkers.

LOWLANDS

Het middaguur is net geslagen. Ik sta in de platenzaak die ieder jaar wordt opgetrokken op het terrein en kijk uit over het veld voor me. Links hoor je gedreun in de Hacienda, rechts komen festivalgangers langzaam weer op kracht met een koffietje. Voor mijn neus torent de ArmadiLLOW overal bovenuit. Dit met hout en doeken opgetrokken kunststukje - ze mogen echt pronken met het ontwerp - biedt niet alleen ruimte aan hongerige cocktaildrinkers en een schattig, klein radiostationnetje. Het is ook het kampement waar elke nacht, na het sluiten van de programmering, steeds meer mensen zich verzamelen om er vooral geen einde aan te breien. Daarmee staat de ArmadiLLOW (onbedoeld?) symbool voor de veranderingen die het festival - en het Nederlandse festivalpubliek in het algemeen - de laatste jaren heeft ondergaan. De ArmadiLLOW is de splijtzwam tussen toen en nu, dag en nacht en voor een aantal tussen een goed en slecht muziekfestival.

Dat het een stuk drukker is geworden, is een feit. Een lang weekend muziek voorschotelen aan mensen was nog nooit zo duur, zeker op de schaal die Lowlands representeert in ons kikkerlandje. Ook lijken steeds meer mensen wel oren te hebben naar een weekendje met volle overtuiging afzien op een chaotische camping en in overvolle muziektenten. A sign of the times, enorm gevoed door de oproering van de elektronische muziek en de toch wel erg complementaire goedjes om zo lang mogelijk wakker te blijven. Dit heeft ook zijn weerslag op het programma.

Toen ik in 2013 voor het eerst ging, werd de mainstage achtereenvolgens afgesloten door Nine Inch Nails, Editors en Nick Cave & The Bad Seeds. Elders kregen top class metalacts zoals Gojira en Slayer de volledige vrijheid om zware riffs op een gretig publiek af te vuren - nu bijna ondenkbaar - en volgden The 1975, Villagers en Band Of Horses elkaar op. Op dezelfde stage als Slayer (en na Bullet For My Valentine) stond trouwens Kendrick Lamar... Natuurlijk waren rockacts The Smile en Queens Of The Stone Age genoodzaakt af te zeggen, maar met de elektronische een/tweemans acts Peggy Gou, Justice, Fred Again... en de Nederlandse neo-smartlappen extravaganza die Goldband heet als grote headliners, mag er toch wel gesproken worden van een enorme verschuiving.

Neemt niet weg dat de vrijdag heel fijn van start ging met Jungle By Night die de hele Nederlandse scene had uitgenodigd voor een toch wel ongewoon Alpha-optreden vol blazers en flitsende percussie, met in hun kielzog het net zo dansbare Britse Afro-infused jazzcollectief Kokoroko. Glass Beams wist de zaal eveneens in een trip te doen belanden met hun Oriëntaalse funk. Big Thief en Wunderhorse zijn van die heerlijk ouderwetse Lowlandsboekingen. Toch valt het op dat zo'n Wunderhorse weggestopt staat in de Lima, toch een klein zaaltje voor zo'n groots geluid. Op dat moment zijn de grotere podia al bestemd voor de grillen van Skrillex en de imposante lichtshow van Justice. Als de nacht valt, vindt ook een grote shift plaats in het publiek. De grote volksverhuizing vanuit de Alpha, druppelt langzaam maar soms met een overweldigende kracht uit over voornamelijk de X-Ray, India en Bravo. De DJ's schuwen het harde werk steeds minder, met gabberesque snelheden, overstuurde drums en krijsende synths. Ik laat het lokale duo DJ Europarking en Slimfit me een klein uurtje vermorzelen, totdat ook voor mij het doek valt. Het feest ging echter onbedoeld door in mijn tent - want iedereen op camping 2 & 3 konden meegenieten van het feest dat nog lang doorging in, jawel, de ArmadiLLOW!

De rest van het weekend was het lekker schipperen tussen deze twee uitersten, waarbij de ziel en zaligheid van Sampha en de Britse reggae-jazz class act Steam Down het absolute hoogtepunt was tussen indrukwekkende lichtshows en dreunende beats. Wat er 's nachts in de Bravo gebeurt is overigens ook wel echt buitenaards te noemen, waarbij lampeninstallaties en een gigantische planeet waarop verschillende projecties (was dat The Death Star?) alleen al voor het nodige plezier zorgen. Skin On Skin en Mall Grab moeten vanachter hun decks zelf ook met grote open ogen (en mond) hebben aanschouwd wat er voor hun neus gebeurde. Hetzelfde geldt voor de prodigy child Amoral, de absolute technohit Anetha en de oud-Michael-Jackson-achtergrondanser-turned-hardtechno-dj Patrick Mason.

Je leest het al: het was ook voor mij steeds minder indie en rock dat de klok sloeg, al zijn de podiumbeesten Confidence Man nog zeker de vermelding waard, evenals Róisín Murphy. Maar dat er dingen zijn veranderd de afgelopen 10 jaar, moge duidelijk zijn. Ik vind het niet erg, voor sommigen zal het onvergeeflijk zijn.

Pau Li Liem

Deze jonge zangeres annex pianist is absoluut een naam om in de gaten te houden voor volgers van de Nederlandse jazz scene. Innig en intiem zijn haar composities, breekbaar klinkt haar stem. Afwisselend met een trio en kwartet werkt ze op haar debuut *No One Knows* prachtige eigen composities af waarin ze zich kwetsbaar en gevoelig opstelt. Het is jazz, maar ook een Ryuichi Sakamoto is nooit ver weg. Gitarist Teis Semey mag soms lekker freaken. Een album waarop ze vragen stelt - maar misschien ook wel meer beantwoordt dan ze zelf beseft. Hopelijk gaan we nog veel van Pau Li Liem zien de komende tijd!

Club Warme Deken

Wat als je muziek rond een kampvuur zou maken, maar in de plaats van het akoestische gitaartje een synthesizer, 808 en soundsystem mee neemt? Dan krijg je Club Warme Deken, oftewel Joppe Harinck en Marco van der Meulen. De twee werden bovendien voor het slapen gaan goed ingestopt door San Proper, die ze nog even snel de gouden les influisterde om het simpel te houden... Warm is hun geluid in ieder geval zeker. Funky ook, door het gebruik van (poepende bas)gitaren, effectpedalen en percussie. Speels, spontaan en dus simpel - maar dan op z'n less-is-more's, zoals de beste dub-platen. Op hun nieuwste 12" denken ze trouwens weer iets groter, met naast San bijdrages van Nikolai en Testa Rosa. Bevreemdende house met een live inborst - en ook zeker eentje die je live moet gaan meemaken. Waar mogelijk het liefst met een stoeltje en een pilsje.

Benedict October

Benedict October is het alter ego van songwriter, muzikant en filmmaker Martijn Smits. Hij debuteerde in 2020 met het album *You Can Tell Me Nothing That I Should*, toen nog onder de artiestennaam Benedict. Afgelopen mei verscheen de opvolger *And Then The Ocean* al op cd, maar nu dus ook op vinyl. Leven en dood lopen als een rode draad door het leven van Smits, dat het recente overlijden van zijn vader een plek heeft gegeven op dit album. Dat levert persoonlijke teksten op in een volwassen, muzikale context. De oorspronkelijke kleine liedjes op *And Then The Ocean* zijn met hulp van producer Mark van Bruggen (onder andere Thomas Azier) vakkundig uitgewerkt tot songs met een grootse sound, sterke hooks en refreinen die in je hoofd blijven hangen. Werd hij ten tijde van het eerste album al vergeleken met Nick Cave en The National, nu kunnen we daar *Tindersticks*, David Bowie en Roxy Music aan toevoegen. Gemasterd in de Abbey Road Studio's door Frank Arkwright.

SOUND

SOUNDS GREAT!

Achter De Schermen 40 JAAR SOUNDS VENLO

Sounds Venlo bestaat dit jaar 40 jaar! Dat moet natuurlijk niet alleen gevierd worden, maar er staan ook een paar belangrijke dingen te veranderen... Daarom in deze Achter de Schermen speciale aandacht voor het Zuidelijke Platenhuis dat zich altijd weer opnieuw wist uit te vinden! De winkel wist diverse stormen te trotseren, en maakt zich nu gereed voor het vijfde decennium.

Opening

We schrijven 1984, Bo Diddley was in town, Geert vindt hem bereid om de winkel te openen, in 2007 zochten Geert en Marlies hem nog eens op, hij wist er nog van.

Investering

Het is eind jaren tachtig als radio- en televisiepresentator Theo Stokkink besluit om zijn gigantische verzameling vinylplaten, zo'n 11.000 stuks, te verkopen. Voor 25.000 gulden wil hij ze wel van de hand doen. Twee jonge eigenaren van een platenzaakje in Venlo, Sounds genaamd, hebben wel interesse. Geert Driessen en Leo Hagens huren een vrachtwagen en rijden naar de Herengracht in Amsterdam. Daar beklinken ze de deal met Stokkink. De twee ondernemers nemen daarmee een enorm risico. Want wat als deze investering niet uitbetaalt? Dan is het misschien wel einde verhaal voor hun knusse winkeltje aan de Jodenstraat.

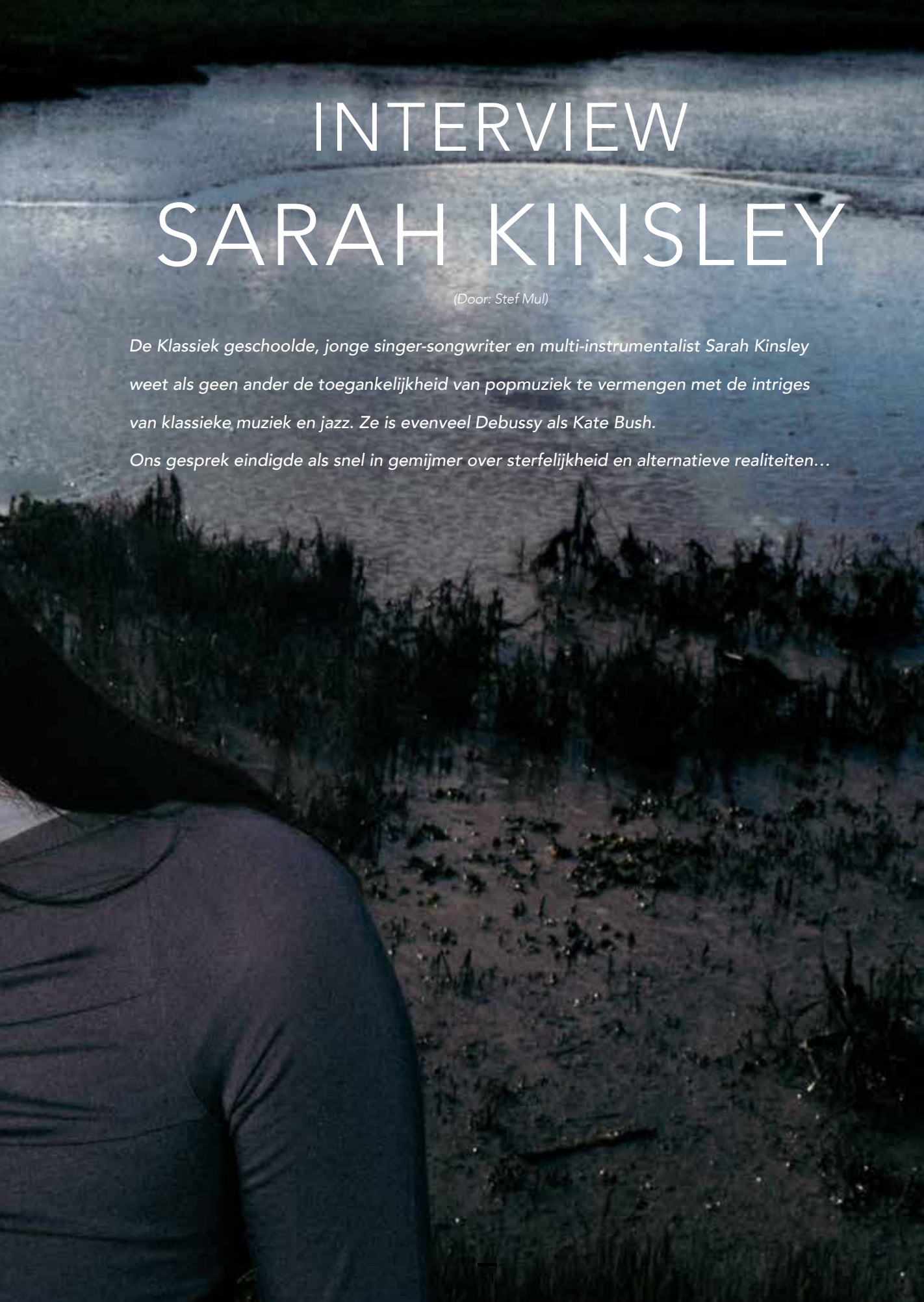
Uitvinden

Het lef dat Driessen en Hagens toen toonden, heeft zich inmiddels ruimschoots uitbetaald. Anno 2024 heeft de platenzaak zich ontpopt tot een waar instituut voor muziekliefhebbers in Venlo en ver daarbuiten. In de veertig jaar dat Sounds bestaat, moest het bedrijf zich telkens opnieuw uitvinden. De medewerkers maakten het allemaal mee: de opkomst van de cd en het tweedehands vinyl, het groeiende arsenaal aan genres en de terugkeer van de LP. Maar de onderneming moest ook opboksen tegen het illegale downloaden, een tijdperk waarin de ene na de andere muziekwinkel omviel. Ook Sounds had het moeilijk, moest de tering naar de nering zetten, maar bleef uiteindelijk fier overeind staan. De kolossale collectie in het huidige pand aan de Parade trekt thans muziekfreaks uit de Randstad, België en Duitsland. Sounds is een begrip geworden.

Toekomst

Leo Hagens is ondertussen al een paar jaartjes met pensioen, maar Geert Driessen vormt, samen met zijn echtgenote Marlies, nog steeds het gezicht van Sounds. Voorlopig zijn ze nog niet van plan om afscheid te nemen van hun levenswerk. Er wordt echter wel al voorzichtig aan de toekomst gedacht. Een nieuwe garde maakt zich langzaam maar zeker gereed om de zaak ook de komende decennia door het woelige muzieklandschap te loodsen. Voor Geert en Marlies telt één ding: Sounds moet Sounds blijven. En daar hebben ze alle vertrouwen in.

INTERVIEW SARAH KINSLEY

(Door: Stef Mul)

De Klassiek geschoolde, jonge singer-songwriter en multi-instrumentalist Sarah Kinsley weet als geen ander de toegankelijkheid van popmuziek te vermengen met de intriges van klassieke muziek en jazz. Ze is evenveel Debussy als Kate Bush.

Ons gesprek eindigde als snel in gemijmer over sterfelijkheid en alternatieve realiteiten...

Voor de mensen die ons tijdschrift lezen en voor het eerst de naam Sarah Kinsley leren kennen: kan je iets vertellen over je muzikale opvoeding? Welke muziek werd er thuis gespeeld, op welk instrument werd je als eerste verliefd en wat inspireerde je om zelf muziek te maken?

Ik begon op de piano en werd klassiek getraind. Dat was eigenlijk jarenlang mijn hele wereld. Tegelijkertijd stond er bij mij thuis heel wat anders op. Mijn ouders waren geëmigreerd naar de US [red: vanuit China] en vooral voor mijn vader was muziek, tv-shows en films waren zijn manier om deze nieuwe cultuur te leren begrijpen. Hij luisterde eindeloos naar cassettebandjes, de heerlijkste muziek uit de jaren 70 en 80. U2, The Carpenters, The Eagles. Dan reden we rond in zijn auto en luisterden we naar de cassettes. Vooral The Eagles hebben mij enorm gevoed in de gevoeligheden die ik in mijn eigen muziek stop, merk ik nu.

Hoe was het om op een klassieke manier muziek te leren begrijpen, terwijl de muziek die je van dag tot dag beïnvloedde daar - althans op het eerste gehoor - weinig mee te maken heeft?

Mijn ouders hebben me wel op die pianolessen geplaatst met het idee dat ik het dan ook 'goed' zou doen. Ik denk dat dit een herkenbare ervaring is voor veel Amerikanen met Chinese en Oost-Aziatische roots: "just learn it!" Mijn muzikale brein werkt daardoor in eerste instantie wel vanuit de klassieke muziek - en daar ben ik niet rouwig om!

Wat ontdek je als je naar popmuziek kijkt door een klassieke lens?

Ik heb lang gedacht dat het twee uitersten op een spectrum zijn. Klassiek als een meer traditionele, effen en gedisciplineerde tak van sport aan de ene kant en popmuziek als een soort flashy, shiny en bijna magische wereld aan de andere kant. Pop was voor mij persoonlijk daarom ook zo opwindend, omdat het de absolute tegenpool was van hoe muziek maken mij werd geleerd. Gaandeweg begon ik steeds meer te ontdekken hoe de verschillen vaak helemaal niet zo groot hoeven te zijn. De structuur van pophits is vaak vergelijkbaar met de manier waarop pianosonates werden geschreven. In de klassieke muziek leer je bijvoorbeeld heel erg over expectancy, spelen met verwachtingen over welke wendingen en dynamieken horen te volgen op een voorafgaand stuk. In pop is dat eigenlijk niet heel anders. Het enige nadeel is dat als ik mijn muziek schrijf en op een bepaald akkoord uit kom, weet mijn brein al wat er hierna 'hoort' te volgen in the natural flow of things. Soms zou ik muziek minder willen analyseren of ontleden, maar gewoon op zijn beloop laten gaan. Het kan nadelig zijn om zo bewust te zijn van de structuren.

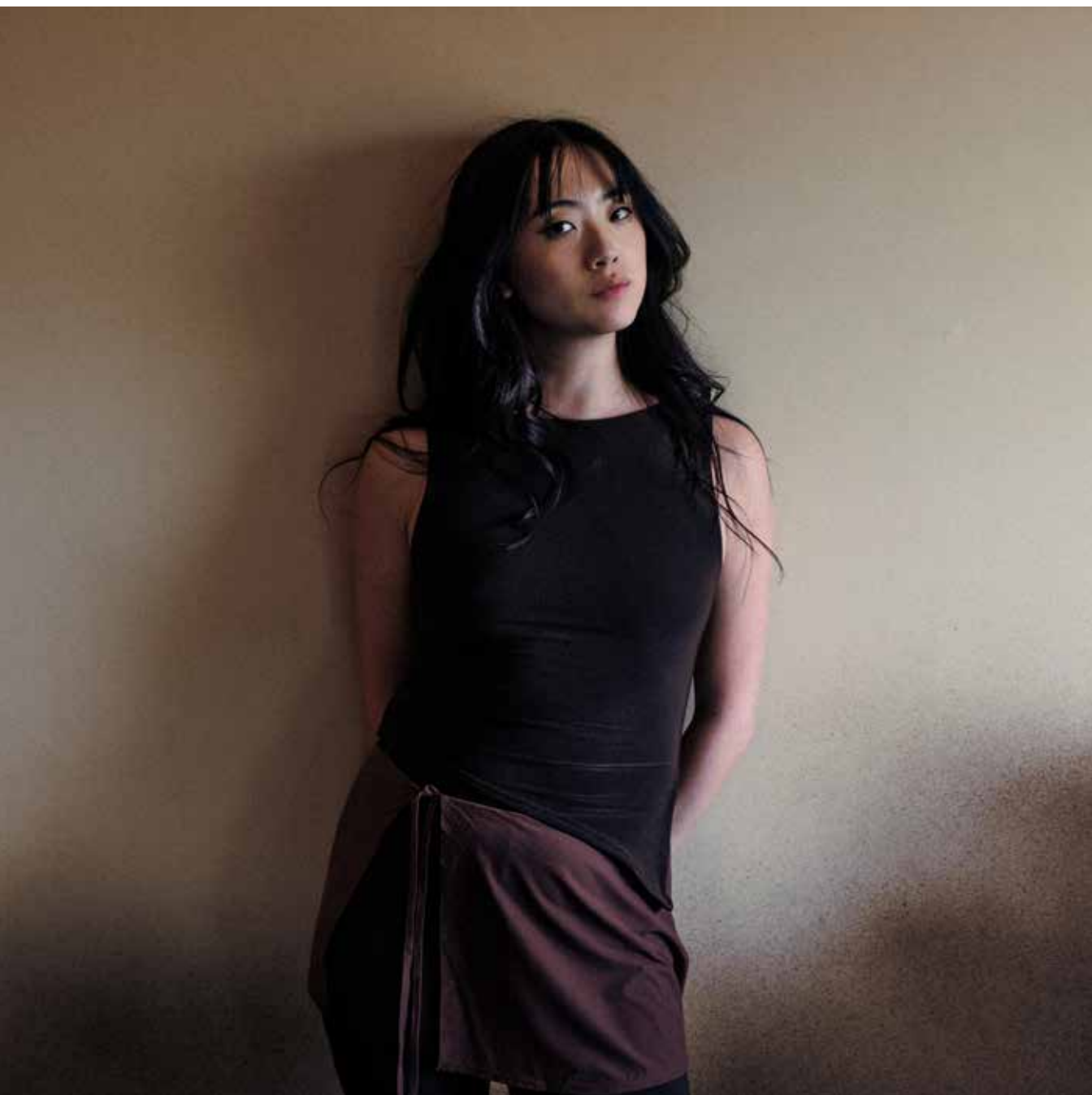
Voor mij persoonlijk ontbreekt het de absolute grootmeesters van een instrument vaak aan gevoel en spontaniteit. Dan is de muziek te perfect. Heel knap, maar niet aangrijpend. Hoe lukt het jou om dat stukje emotie en gevoel niet te verliezen?

Het is grappig, maar mijn docenten zeiden altijd dat ik niet technisch genoeg en veel te emotioneel was. Dan zat ik daar helemaal de muziek te voelen en zeiden zij

dat ik ernaast zat, of iets dergelijks. Dan speelde ik te veel jazz. Maar ik denk dat die benadering makkelijk het leven uit een stuk weet te halen. Dat je het hart, de ziel en het gevoel uit een stuk vernietigt als je het te perfect of te veel volgens de leer speelt.

Je vorige ep heette Ascension, wat je uitlegde als een positieve vorm van ontsnappen. Nu noem je je plaat Escaper, vluchter, iets dat je negatiever zou kunnen zien. Wat is jouw fascinatie met escapisme?

Ascension was inderdaad met een enorme positieve insteek. Ik moest denken aan een plek waar al je gevoelens, je liefde, je herinneringen en je binnenpretjes echt zijn. Op die plaat fantaseerde ik op die prachtige, veilige plek. Tijdens het maken van

dit album, heb ik echter veel verlies en pijn moeten verwerken. Het deed me langzaam beseffen dat je wel kan blijven vluchten naar een plek waar geen pijn bestaat, maar dat dit niet de realiteit wordt. Escaper is een bitterzoete blik op het vluchten. Ik ben een Escaper, maar ik kies er ook voor om weer terug te komen naar de werkelijkheid met al haar gebreken en uitdagingen. Een realisatie dat het beter is om pijn te voelen, dan helemaal niks te voelen!

In een essay dat je schreef over dit album en op je vorige albums gaan veel nummers over het verstrijken van de tijd. Waar komt die fascinatie vandaan?

Er is niets verwarrender dan de tijd, toeval en het lot. Zoals het gezegde fate is like a cruel mistress, keek ik ook

altijd naar tijd, toeval en het lot als mensen en relaties om ons heen. Maar uiteindelijk heeft de tijd lak aan ons. We zijn niets in relatie tot de rest van het universum en daarbuiten. Gekmakend! Oneindigheid vind ik doodeng, maar onze vergankelijkheid is ook doodeng. Er zijn zoveel verschillende manieren om te kijken naar tijd, het leven en de dood. Concepten die altijd hun weg naar mijn nummers vinden. Misschien omdat het de enige manier is waarop ik ermee kan omgaan.

Je zou kunnen stellen dat de diepe drang van mensen om te creëren, te schrijven, te fotograferen, te filmen en op te nemen, voortkomt uit onze strijd met onze sterfelijkheid. Als pogingen om toch in de buurt te komen van een vorm van oneindig leven door iets te

maken dat blijft voortbestaan, ook na onze dood. Is dat iets waar jij soms aan denkt?

(Lachend) Ik hoop het! Het zou een enorme eer zijn als mijn muziek zo ver in de toekomst nog wordt beluisterd. Al klinkt het ook als een pretentieuze ding om te verwachten van je eigen werk, als je nog maar 24 jaar bent. Maar ik zie het wel als een enorm privilege om kunst te kunnen maken. Mijn ouders, voor wie die vorm van individualisme geen gegeven was toen ze jong waren, herinneren me er altijd aan hoe gezegend ik ben dat ik een stukje van mezelf kan delen met de wereld en daarmee de geschiedenis in kan slingeren.

Is er een verschil in de manier waarop Aziatische of de Chinese cultuur specifiek naar het verloop van de tijd kijkt? Vergeleken met de westerse notie van tijd?

In de Chinese cultuur is er minder sprake van individualisme. Jij als een onderdeel van het collectief. Hier in Amerika ligt de focus altijd op JOU. Jouw eigen pad, je bent niemand iets verschuldigd. Onafhankelijkheid is natuurlijk een mooi iets, maar je beweegt je door het leven, onvermijdelijk verbonden aan anderen. Ik er niet precies de vinger op leggen, maar ik denk dat je perceptie van de tijd anders is als je denkt aan het collectief of aan jezelf.

Als je heel bewust bent van de tijdelijkheid van dingen, is het dan nog wel makkelijk om vriendschap en liefde aan te gaan met mensen?

Tijd is onlosmakelijk verbonden aan relaties. Neem mijn broertje, die een aantal jaar jonger is. Dat betekent dat ik elke keer dat hij een bepaalde leeftijd en mijlpaal bereikt, ik daar bewust deel van ben geweest en bijna op die momenten via hem herinneringen over mijzelf op bepaalde punten in de tijd ophaal. Als ik kijk naar liefde en hoe dat een weg vindt naar mijn liedjes, valt me op dat ik misschien wel eerder schrijf over de relaties of flings die heel kort hebben geduurd, terwijl ik de langere liefdes niet echt vertaal naar mijn muziek. Misschien betekent meer tijd met iemand niet dat er meer diepte of meer liefde is geweest tussen twee mensen?

In dezelfde essay schrijf je over 'ends & beginnings, and the beginning of an end'. Is Escaper een nieuw begin, of breng je juist iets tot een einde?

Escaper is een enorm cyclische plaat voor me. Het is het moment tussen een eind en een nieuw begin. Tussen

dood en geboorte. Ik denk dat deze momenten het meest vruchtbaar zijn. Als een deur sluit en je begrijpt niet waar je naartoe gaat in je leven. Daar heb ik zoveel over geschreven. Het eerste nummer gaat letterlijk over een einde, om daarna toe te werken naar wat mogelijk een nieuw begin is. Ik hoop dat de luisteraar daardoor voelt dat het uiteindelijk allemaal gaat over dit soort repetities, dat het leven bestaat uit ends & beginnings.

Je schrijft ook quantum immortalization. Een theorie die stelt dat uit iedere keuze die een persoon maakt, een nagenoeg oneindig aantal parallelle universums voortkomt. Een eindeloze stroom aan What If's. Als we jouw album zien als een soort sonische versie van de film Everything Everywhere All At Once, welke Sarah Kinsley What If's zou je willen exploreren? Een metal Kinsley? Of een jazzy versie?

Het idee dat iedere keuze een andere uitkomst van jezelf had kunnen betekenen, heeft me altijd gefascineerd. Het is een opwindend en beangstigend idee dat het enige wat tussen jou in het nu en jou in de toekomst staat, je eigen keuzes zijn. Misschien wordt ik nog wel een metalhead!

Zou je in een alternatieve realiteit liever hangen met Debussy of met Kate Bush?
Kate Bush leeft natuurlijk nog, dus stiekem hoop ik dat ik haar kan ontmoeten in dit universum. Dus ik kies Debussy! Al vraag ik me af of hij me zou begrijpen... al heeft hij wel dat magische

dat ik soms miste op mijn klassieke school!

Ik kan me voorstellen dat opnemen in een studio een soms verlamme opeenvolging van What If's is. Maak je makkelijk keuzes?

Ik denk dat overdenken de grootste vijand is van creativiteit. Als ik schrijf, lukt het me wel om mijn intuïtie te volgen. Wat ik moet zingen, momentum en ritme laten samenkomen. Productie is de fase dat ik ineens kieskeurig word en de twijfel kan inslaan. Gelukkig werkte ik voor dit album voor het eerst met iemand die super vrij en niet perfectionistisch naar het proces kijkt. Hij leerde me weer terug te grijpen naar mijn onderbuikgevoel. Dat is denk ik het belangrijkste voor iedere jonge artiest om te leren.

De krenten uit de pop

MORGAN WADE **Obsessed**

Nog geen jaar na het zeer goed ontvangen Psychopath is de Amerikaanse muzikante Morgan Wade alweer terug met een nieuw album. Ze doet het dit keer zonder een producer van naam en faam en zonder de ervaren songwriters uit Nashville, maar ook op eigen benen blijft Morgan Wade makkelijk overeind. Obsessed is een persoonlijk album, waarop Morgan Wade de countrymuziek omarmt, de invloeden uit de pop wat heeft teruggeschroefd en indruk maakt met haar subtiel ruwe stem. Dat Morgan Wade mee kan met de besten in het genre is inmiddels wel duidelijk.

RUTHIE FOSTER **Mileage**

Ruthie Foster gaat al heel wat jaren mee en heeft een aantal uitstekende albums op haar naam staan. Die albums worden de laatste jaren zeker niet minder, wat twee jaar geleden nog resulteerde in het prachtige Healing Time. De kwaliteit van dat album wordt minimaal geëvenaard op het deze week verschenen Mileage. Ook op haar nieuwe album kan Ruthie Foster uit de voeten met een opwindende mix van soul, blues, country, jazz en rock en staat ze garant voor tijdloze songs. Het is allemaal fraai geproduceerd door Tyler Bryant, maar het is ook dit keer vooral de waanzinnige soulstem van Ruthie Foster die het album naar een hoger plan tilt.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

THE SOFTIES **The Bed I Made**

Het was de afgelopen 24 jaar stil rond The Softies, maar met The Bed I Made zijn Rose Melberg en Jen Sbragia terug. Ze noemen hun popliedjes zelf minimalistisch, maar The Bed I Made bevat vooral popliedjes waar niets aan ontbreekt. De sobere instrumentatie met gitaren is smaakvol en inventief, de stemmen van de twee zijn mooi, de fraaie harmonieën zijn een waardevolle bonus en Rose Melberg en Jen Sbragia zijn ook nog eens buitengewoon bedreven in het schrijven van aantrekkelijke popsongs, die vermaken maar ook prikkelen. Wat een mooie comeback van het tweetal.

28 SEPT
POLYPHONIC

01 OKT
THE SKATALITES

03 OKT
TRIXIE WHITLEY

05 OKT
THE KIK

10 OKT
BEN CAPLAN

16 OKT
SAMANTHA FISH

29 OKT
KABAKA PYRAMID

30 OKT
MATTHEW AND THE ATLAS

31 OKT
KAKKMADDAFAKKA

04 NOV
IST IST

05 NOV
CORY HENRY

07 NOV
MEROL

10 NOV
KOVACS

11 NOV
**JASON ISBELL AND
THE 400 UNIT**

13 NOV
SÓLSTAFIR

23 NOV
PHORIA

24 NOV
SEUN KUTI & EGYPT 80

02 DEC
IAN PAICE FT. PURPENDICULAR

02 DEC
LADY BLACKBIRD

05 DEC
SLOPER

08 DEC
MY BABY

14 DEC
DOOL

SPOTGRONINGEN.NL

REISSUES

5 SECONDS OF SUMMER **5 Seconds Of Summer (10th Anniversary Picture Disc)**

Het titelloze debuutalbum van 5 Seconds Of Summer, een album uit 2014, is

uitgekomen als jubileumeditie. Deze wat stevigere boy-band muziek is nog altijd actueel. Het origineel, dat 12 tracks bevat, wordt op deze speciale editie aangevuld met de bonustracks Voodoo Doll en Disconnected (ook uit 2014). Eerlijkheidshalve zijn de bonustracks niet de meest aansprekende nummers op het album. Dit jubileumplaatje verschijnt in de vorm van een picture disc, en is daarmee voornamelijk een welkome aanvulling voor de echte 5SOS fans. (Cornelis J. Groot)

DAVID BOWIE **The Rise And Fall Of Ziggy Stardust Blu-Ray**

Wat kan er nog verteld worden over de popicoon, en zeker op misschien wel zijn meest opschuddende, baanbrekende

en memorabele werk. Het blijft bizar om te bedenken dat het, naar horen zeggen, relatief schuwe menneke met de blonde bloempot zich ineens transformeerde tot een androgyn, biseksueel wezen. A rockstar from outer space. Ziggy zou de wereld weer opschudden en alle jongelui die vergaten waren dat rock'n'roll de enige weg naar Peace & Love is, even goed op de vingers tikken. Iedereen wil toch een hedonistisch, drugsgebruikende en omnisexuele tornado zijn - om uiteindelijk alleen maar ten onder te gaan aan je eigen verwaandheid? Want dat hoogmoed voor de val komt, weten we al sinds Icarus. De geniale Bowie wist natuurlijk wat hij deed en daarom moest Ziggy ook weer dood. En als het even kan op het podium. Want zelfs - of misschien wel juist - als de profeet (vroeg) sterft, leeft zijn kunst voort. Een trucje dat de echte Bowie zelf zou herhalen... Meta before meta was cool. Deze Blu-Ray uitgave bewijst het eens te meer. Ziggy, bijna 50 jaar na zijn dood, maar dan met waanzinnige Dolby Atmos buitenaardse audio. Wat zou hij er zelf van hebben gevonden? (Stef Mul)

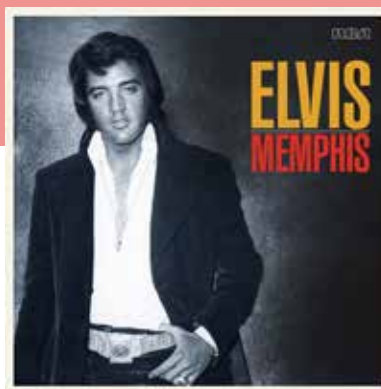

MADONNA **Like A Prayer (40th Anniversary)**

Het jaar 1988 was een onstuimige periode voor Madonna: de film Who's That Girl was geen groot succes, de

theatershow Speed-the-Plow werd slecht ontvangen en haar huwelijk met Sean Penn begon de eerste barsten te vertonen. Achter de schermen was de zangeres dat jaar druk bezig met de opname van het album Like A Prayer, dat een jaar later uitkwam. Een succesvol album met een meer volwassen sound dan de voorgangers en hitsingles als Like A Prayer, Express Yourself en Cherish die wereldwijd hoog in de hitlijst terechtkwamen. (Godfried Nevels)

**ELVIS
Memphis
(Sony Music)
2LP, 5CD**

Waar Memphis verbonden is met Elvis, is Elvis onlosmakelijk verbonden met Memphis. Hij begon er zijn carrière, nam er met flinke regelmaat op en eindigde zijn carrière hier eveneens op 16 augustus 1977. Memphis is weer een prachtige uitgave. Gehuld in een 8" box krijg je vijf cd's aangevuld met een mooi boekwerkje. De 2LP-versie is hier overigens een uittreksel van. De vijf schijven hebben allen een eigen thema, respectievelijk Sun Records, American Studios, Stax Studios, Live en Graceland en geven een fraai beeld van de ontwikkeling van Elvis. Van bijvoorbeeld That's All Right, Blue Moon en Just Because tijdens de Sun-sessies, duiken we zo de American Studios in waarbij we gelijk een tijdsprong gemaakt hebben van zo'n vijftien jaar. Zeg maar de In The Ghetto/Suspicious Minds-periode. Ook soms wat vergeten Stax-sessies leverden goede muziek op, blijkt op derde schijf. Live was Elvis in Memphis uiteraard ook menigmaal te bewonderen en op de vierde cd vinden we daar een doorsnede van terug. De afsluitende disc is gereserveerd voor de Jungle Room-opnamen op Graceland. Met de mobiele studio werden bij Elvis opnamen gemaakt. Het resultaat is er niet minder om! Is dit dan een uitgebreide compilatie? Ja en nee. Ja, er is inderdaad een selectie gemaakt uit het werk van Elvis en nee, er is niet klakkeloos gecompileerd. Het geheel, met uitzondering van de Sun-opnames is opnieuw gemixt door Matt Ross-Spang. Waar hij dat al eerder deed bij de From Elvis In Nashville en Back In Nashville box, heeft hij ook hier de tracks, met uitzondering van de Sun-opnames, opnieuw gemixt. Hierbij zijn net als bij eerder genoemde boxen de overdubs buiten dit proces gehouden. Dit levert een prachtig resultaat op en zorgt ervoor dat het geluid iets minder gepolijst klinkt en een wat tijdlozer karakter krijgt. De verschillende cd's in deze Memphis boxset klinken hiermee fantastisch en is weldegelijk een waardevolle toevoeging aan het canon van Elvis! (Hermen Dijkstra)

**COCTEAU TWINS & HAROLD BUDD
The Moon & The Melodies
(Beggars/4AD)
LP, CD**

Toen Cocteau Twins en Harold Budd in 1986 The Moon and the Melodies uitbrachten, kon je dat een ware droom-samenwerking noemen. Zowel het Schotse trio als de Amerikaanse componist schiepen op geheel eigen wijze droomwerelden met hun muziek. Cocteau Twins deden dit met Robin Guthries etherisch gitaarspel en Elizabeth Frasers mystieke stemgeluid. Harold Budd, van wie wij helaas in 2020 afscheid moesten nemen, deed dit met

zijn minimalistische ambient. Hij vond hierin een geestverwant in Brian Eno, met wie hij veelvuldig samenwerkte. Op The Moon and the Melodies zijn de invloeden van alle artiesten door het gehele album verweven, maar je hoort op elk nummer duidelijk wie de overhand heeft. Zo geeft opener Sea, Swallow Me kortstondig het podium aan Budds hypnotiserende pianospel, waarna Cocteau Twins naar de voorgrond treden met hun kenmerkende echoënde gitaren en magistrale zanglijnen. Op uitgesponnen nummers als Memory Gongs en The Ghost Has No Home vormt het gitaarspel juist een subtiele laag in wat verder een onmiskenbare Budd compositie is: duister en mysterieus, maar tegelijkertijd verlichtend. Deze uitwisselingen van melodie en textuur maken van The Moon and the Melodies een voorbeeld van hoe artiesten elkaar naar nieuwe hoogten kunnen tillen, zelfs tot aan de maan. (Laurence Tanamal)

MAC MILLER K.I.D.S. (News)

Ik ontdekte deze plaat niet toen hij uitkwam, toen was ik nog veel te jong om actief bezig te zijn met muziek. Maar toen ik deze, ondertussen haast klassieke mixtape, ontdekte op 16 jarige leeftijd had ik dezelfde ervaring als velen voor mij hadden beleefd. Voor velen, waaronder ikzelf, is deze mixtape nog altijd pure nostalgie. Wanneer ik de eerste noten hoor wordt ik gelijk mee terug genomen naar late zomeravonden buiten met vrienden, de schaafwonden van het skaten op mijn benen en stiekem mijn eerste jointje roken. Mac Miller was zelf 19 toen deze plaat uitkwam en dat is ook te horen. Dit hoeft niet perse iets slechts te zijn, het is juist ook het vrolijke en naïve van jong zijn wat deze plaat maakt. Gevuld met iconische momenten zoals de feature van Empire of the Sun en de sample van Fireflies van Owl City blijft deze plaat, ondanks het ontbreken van echte inhoud, toch hangen en blijft het een fantastische zomerplaat. (Ruben de Melker)

ALANIS MORISSETTE Supposed Former Infatuation Junkie (25th Anniversary Edition)

Na het megasucces van Jagged Little Pill uit 1995 stond Alanis Morissette voor de loodzware opgave een opvolger te maken. Dat werd uiteindelijk Supposed Former Infatuation Junkie dat in 1998 verscheen. De recensies waren wisselend: meer bombast dan melodie. Nu 26 jaar later verschijnt deze Thank U Edition op dubbel vinyl met dezelfde tracklist als het origineel (online zijn wel vijf bonustracks te vinden). Misschien waren de verwachtingen destijds te hoog, want de hernieuwde kennismaking laat horen dat deze plaat er toch echt mag zijn. Minder boos, maar wel gelaagder en experimenteler. En dat was na Jagged Little Pill misschien even wennen, maar voelt nu als verfrissend. Het nieuwe artwork mag er ook zijn trouwens. (Peter van der Wijst)

MOSES SUMNEY Mid-City Island (10th Anniversary)

Met zijn unieke stemgeluid en de vrijgevochten muziek, timmert Moses Sumney al 2(,5) full lengths aan de weg. Ook hoorde (en zag!) je hem inmiddels in films (Queen & Slim; Maxxxine) en series (The Idol; Ted Lasso). En toch blijft hij iets ongrijpbaars houden. 10 jaar geleden gaf hij al blijk van zijn onorthodoxie met het direct-to-tape slaapkamer ep'tje Mid-City Island. Mysterieus, spookachtig soms. De gesampled stem-harmonieën op de intro Outro; het fladderende gitaarloopje van Man On The Moon: het was toen al gewoon briljant en San Fran één van zijn mooiste creaties, in dezelfde orde van grootte als Doomed. De cassette vindt nu eindelijk zijn weg naar onze platenspelers! (Stef Mul)

THE PRODIGY Always Outnumbered, Never Outgunned (20th Anniversary)

(Beggars/XL Recordings)
The Prodigy's vierde album uit 2004 is een bijzondere in hun oeuvre. Voor het eerst maakte muzikaal leider Liam

Howlett geen enkel gebruik van zijn Prodigy mede-muzikanten, waarmee het goed beschouwd bijna een solo-LP is. Bijna, want wel degelijk maakte hij gebruik van vocalisten en vocale samples om de harde beats wat kleur te geven. Juliette Lewis en Liam Gallagher komen onder andere voorbij, maar het zijn vooral de samples die opzien baren. Geen funk of soul die de boventoon voeren in de geleende beats maar zowaar Jimmy Webb, diens Up, Up And Away in Hotride, en helemaal zowaar Shocking Blue's Love Buzz in Phoenix. Howlett zit zo diep in de elektronica, dat hij het gebruik van synthesizers een analoge bijdrage noemt, maar dat neemt niet weg dat deze vreemde eend in de Prodigy bijt het zeker verdient om nog eens goed beluisterd te worden. Grijp uw kans. (Jurgen Vreugdenhil)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

za 05 okt 2024
Chibi Ichigo

ELECTRONIC, DANCE, EUROPOR, HIP HOP

wo 09 okt 2024
Fresku

HIP HOP, RAP

vr 1 nov 2024
Kakkmaddafakka

INDIE, POP, ELECTRONIC

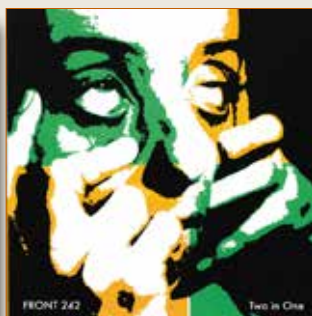
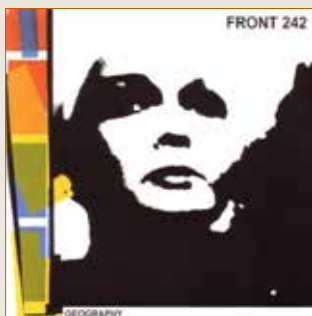
do 21 nov 2024
BEAK>

KRAUTROCK, EXPERIMENTAL, PSYCHEDELIC

wo 27 nov 2024
Personal Trainer

INDIE, ROCK, ALTERNATIVE

wo 13 nov 2024
Zeitgeist
DITZ, SPRINTS, Geordie Greep,
Porridge Radio, Snapped Ankles & meer
POSTPUNK, WAVE ELECTRONIC, NOISE

FRONT 242

Geography + Two In One (Alfa Matrix)

Ik ga op vakantie en ik neem mee een Desert Island Disc. Zou dat opgaan voor de hernieuwde uitgave van Geography/Two In One van Front 242? Geen eenvoudige afweging voor een best wel hardcore fan van het eerste uur van deze band. Het staat nog immer in mijn lijst met onuitwisbare - eerste- optredens met de elpee die daarop uitkwam. 1982; café het Melkwoud Haarlemmerdijk Amsterdam; een

liveoptreden voor het programma Spleen/VPRO van Front 242. On-vergetelijk, On-gelofelijk en Beregoed. Het blies me totaal van de sokken. Front kondigt luid en duidelijk aan dat ze haar 5 albums dit najaar in speciale edities nog eenmaal opnieuw gaat uitgeven, maar deelt daarbij ook mee dat ze stekker eruit trekken (na de afscheidstour) dit jaar. Opmerkelijk is dat dit alles onder auspiciën van een nieuw label geschiedt dat niet of nauwelijks grossiert in communicatieve vaardigheden. Dit album is zondermeer een klassieker en was de basis voor de verdere ontwikkeling van de band die als voorlopers pionierden op het scheidingsvlak van industrial, new beat en techno. Hierna ook wel Electronic Body Music (EBM) genaamd. Geography is puur en direct, maar ook speels en valt in die zin ook goed te plaatsen in het toenmalige punk-new-wave tijdperk dat zich volop aan het ontwikkelen was. Het album is minder bombastisch en orkestraal dan zijn opvolgers, waar ze uiteindelijk veel succes & invloed mee scoorden. Maar het profijt van 2024 is dat dit album nu verschijnt als dubbelaar die op 45 RPM afgespeeld moet worden. Waarbij het heel plezant is dat de eerste twee singles van de band er ook integraal bij zijn opgenomen. Dát is voor mij de reden om het album toch aan te gaan schaffen. Maar mee naar een eiland? Nou nee. (Paul Maas)

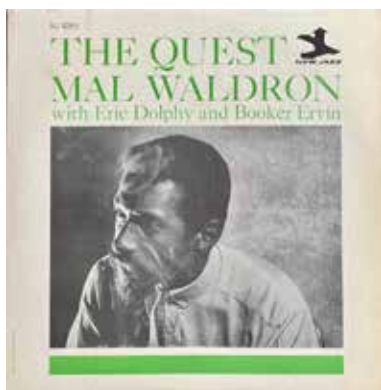

DESERT
ISLAND
DISC

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

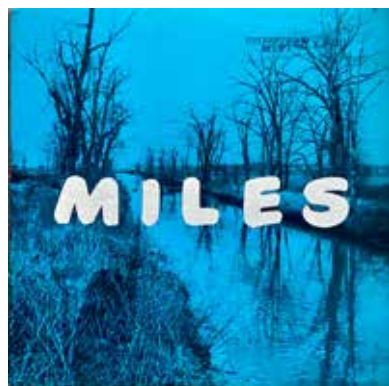
Tussen de telkens terugkerende vernieuwing van gigant Miles Davis (who else?) en de wellicht minder bekende avantgardist Mal Waldron, staat hier Ben Webster fier overeind. Drie verschillende vinylplaten die de breedte van jazz van destijds laten horen. Mooie geluidskwaliteit, elk stuk voor stuk meer dan de moeite waard.

MAL WALDRON

The Quest with Eric Dolphy and Booker Ervin.

Waldron, pianist-componist, zocht. En vond: zeven vernieuwende composities uit '61. Thirteen is jazz à la Schoenberg. Leuk? Jazeker, tel de noten en vergeet niet te genieten van de improvisaties want 5 minuten zijn zo voorbij. Of Status Seeking, ijkmoment in Waldrons queeste. Linkerhand roffels in je rechteroor (Persip), Dolphy (altsax) en Booker Ervin (tenorsax) links. Ron Carter op cello, nu eens ritmisch, dan weer lyrisch. Een voor je nieuwe headset!

MILES DAVIS

Miles

How Am I To Knew? Deze line-up van Miles Davis zijn fameuze kwintet moet je kennen. Philly Joe Jones, Chambers en Garland zorgen voor ritme: wow! In Just Squeeze Me hoor je brushes glijden en bas-snaren resoneren: lekker. Coltrane (tenorsax) zorgt naast Davis voor swing en 'call and response'. Geen toeval: het kwintet produceerde erna nog vier extra sets. Maar 'Miles' is de cornerstone, vastgelegd door Rudy van Gelder.

BEN WEBSTER

At The Renaissance

Tenorsaxofonist Websters reputatie ligt in zijn solo's. Terecht. In '59-'60 speelde hij vaak in de Renaissance (LA), een fijne club. En als een line-up naamsvermelding krijgt op de cover, dan weet je dat het goed is. Goed? Nee, uitstekend. Een swingende Caravan, probeer maar eens stil te blijven zitten. Ook prachtig opgenomen: accenten van drummer Butler, Hall met gitaarsolo's, Mitchell met strijdstok (Stardust). Veel beter krijg je het niet.

U2 Zoo TV Live In Dublin 1993

In afwachting van een album met nieuw studiomateriaal brengt U2 een 'limited edition' EP uit met 5 nummers uit de ZOO TV-tour die in 1993 ook de Kuip en het Goffertpark aandeed. De opnames zijn van de afsluitende shows in Dublin en bevatten 4 nummers van Achtung Baby, met zeer fraaie uitvoeringen van Zoo Station en Mysterious Ways, en één nummer van Zooropa, Stay (Faraway, So Close!). Alleen Tryin' to Throw Your Arms Around the World is eerder op een fanclub album verschenen, de overige nummers maken hun officiële debuut als live-opnames. Je hoort een zeer goed ingespeelde en enthousiaste band, waarbij niet te horen is dat de nummers en opnames al 30 jaar oud zijn. Deze EP toont U2 als op en top live band en is daarom al een must voor U2 fans en iedereen die van goede liveopnames houdt. De vinylversie is er in fraai transparant neon-geel. (Joost van Loo)

PAUL WELLER Fly On The Wall (B-sides & Rarities)

Twee jaar terug was er het boxje Will Of The People. Een naslagwerkje van B-sides en rarities van Paul Weller van de laatste twintig jaar. Een boeiend allegaartje met veel fraais, curiositeiten en missers. Nu is er het boxje Fly On The

Wall. Of beter gezegd: het is weer terug want dit was er eerder dan Will Of The People. Het recept is hetzelfde. Dat betekent ook dat de liner notes heerlijk leesvoer zijn. En dat fans die Fly On The Wall in 2003 hebben laten passeren een nieuwe kans krijgen.

FRANK ZAPPA Apostrophe (') (50th Anniversary)

Na de fraaie heruitgave van Over-Nite Sensation, kon je op je klompen aan voelen dat Apostrophe (') uit 1974 er ook aan zou komen. Bij dezen dus. Was bij er bij die eerste nog sprake van vier cd's en een blu-ray, voor de nieuweling heeft men zelfs vijf cd's gereserveerd. Dat betekent naast de blu-ray met de 5.1 en Atmos-mix, ook een 1974 Quad-mix. Naast dat op de eerste cd het originele album te vinden is met klassiekers als Don't Eat The Yellow Snow, Cosmik Debris en Stink-Foot, vinden we hier ook een aantal tracks uit de albumsessies. Het zijn echter vooral de andere vier schijven die de kers op de taart vormen. Een 1974-concert uit Colorado Springs (21 maart) en Dayton (20 nov), de laatste overigens zonder bassist Tom Fowler, die de dag ervoor zijn hand gebroken had. De concerten uit deze periode zijn onverdeeld goed en aangezien deze twee concerten qua setlist ook nog eens flink van elkaar verschillen zijn ze beide zeer de moeite waard. Kortom: een heerlijk boxje! (Hermen Dijkstra)

TERUG NAAR SCHOOL

NABLIJVEN MET EXCELSIOR RECORDINGS

Cloud Cafe
Gift Horse

Arjan Witte
Dub Holland

Douglas Firs
Happy pt.2

Paceshifters
Out-and-Outer

Daryll-Ann
Spring

EXCELSIOR
RECORDINGS

FACES

Faces At The BBC - Complete BBC Concert & Session Recordings

(Warner)

9CD

De Faces waren een graag geziene gast bij de BBC. Dit is dan ook gelijk de reden dat deze box zo uitgebreid is. En alhoewel er veel opnames verdwenen waren, is er toch alles in het werk gezet om deze terug te vinden. Veel materiaal is afkomstig uit archieven of privéverzamelingen. Hierdoor missen we slechts één BBC-sessie van drie nummers. Qua inhoud is er erg veel te genieten. Zo

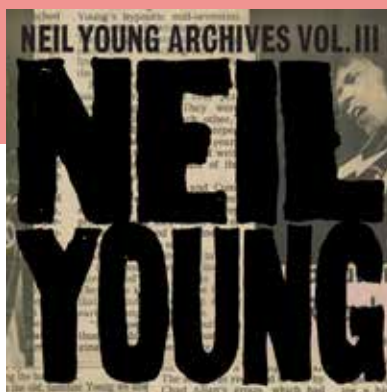
vinden we naast een paar 'echte' BBC-opnames, denk aan Top Gear, een aantal live concertregistraties terug die gegeven zijn als onderdeel van de 'John Peel's Sunday Concert'- en de befaamde 'In Concert'-reeks. En laten we eerlijk zijn: als we het hebben over het beste werk van de Faces, dan hebben we het over het algemeen over het live werk. Overigens is het zo dat het vroege solowerk van Rod Stewart, zoals de fraaie versie van Angel op de vijfde cd, naadloos in de diverse sets gevoegd wordt. Zoals vaker in dit soort boxen heb je doublures in titels, maar dat is hier geen enkel probleem. Kom maar op met Silicone Grown, Cindy Incidentally of Stay With Me! Vier jaar bijzonder fraai audiomateriaal, met daarnaast op de bijgevoegde blu-ray een deel van het materiaal van cd zeven op beeld. Het mooie boek maakt het totaalpakket meer dan af. Werkelijk prachtig! (Hermen Dijkstra)

NEIL YOUNG

Archives Vol. III

(Warner)

2LP, 17CD

De laatste jaren heeft Neil Young zijn archieven ruimhartig opengezet. Dat begon in 2009 met het eerste deel van Archives van welke serie het derde deel verschenen is, met betrekking tot de jaren 1976-1987.

De periode waarin Young onder meer platen maakte voor Geffen die destijds met gefronste wenkbrauwen werden ontvangen maar die achteraf helemaal niet slecht waren. Wie de eerdere delen van Archives heeft kent inmiddels de opzet van de boxen: een bloemlezing uit de albums die Young in die jaren uitbracht, aangevuld met heel veel nooit eerder uitgebrachte studio- en liveopnamen. Het is onmogelijk om alle hoogtepunten van de maar liefst 222 (!) tracks te benoemen. Zo opent Archives III met twee discs met een geweldig concert samen met Crazy Horse (Across the Water). Andere hoogtepunten zijn akoestische opnames die Young maakte voor Nicolette Larson en Linda Ronstadt, het album Johnny's Island dat op de plank bleef liggen en ingeruild werd voor Trans. Met maar liefst 17 discs is deze box gericht op de diehard fans van Young. Gelukkig zijn er daar heel veel van. (Ron Bulters)

LINKIN PARK

The Hunting Party/Hybrid Theory/Meteora
(Warner)

LP coloured

Linkin Park was rond de eeuwwisseling een toonaangevende band uit de nu-metalscene. Het debuutalbum uit 2000 verwierf een diamanten status in Amerika en multiplatina in diverse andere landen. Ook opvolger Meteora deed het goed. Zo goed zelfs dat de Amerikanen de release van hun derde studioalbum uitstelden om langer met Meteora te toeren. Linkin Park koos vanaf het derde album voor een andere sound en liet de nu-metal steeds meer achter zich. Ze experimenteerden met elektronica, maar keerden met The Hunting Party (2014) terug naar de stevigere rockmuziek. Van deze drie albums zijn er nieuwe persingen gemaakt in opvallende kleuren. Aan debuutalbum Hybrid Theory (2000) heeft Linkin Park vijf jaar gewerkt. Ze sleepten er hun eerste Grammy-award mee in de wacht. De groep heette zelf ook een poosje Hybrid Theory. Dat zorgde bijna voor een rechtszaak omdat er al een andere band was met die naam. Dat de band voor het uitbrengen van het debuutalbum al een deal bij Warner Bros had, hielp bij het verkrijgen van bekendheid. In het eerste jaar zijn er al 4,8 miljoen exemplaren van het album verkocht. Vooral de singles In The End, Crawling en One Step Closer waren populair. Van opvolger Meteora trokken vooral de singles Somewhere I Belong en Breaking The Habit de aandacht. Er zijn 8 miljoen exemplaren van verkocht. Leuk detail: het album is genoemd naar Griekse kloosters. Op dit album was er al meer ruimte voor elektronica. Op die ingeslagen weg gingen ze verder om hier op hun zesde studioalbum The Hunting Party uit 2014 juist weer afstand van te nemen. Ze wilden terug naar de basis en een rauw rockgeluid brengen. Tracks als All For Nothing liggen inderdaad dichterbij de sound van de beginjaren. Interessant is dat de nummers anders dan bij de vorige albums tijdens jamsessies zijn ontstaan en door de band zelf geproduceerd zijn. Improviseren was in de beginjaren niet Linkin Parks sterkste kant. Het is ook het eerste studioalbum waar andere muzikanten aan meewerkten, zoals Tom Morello (Rage Against The Machine) en Daron Malakian (System of a Down). (Rosanne de Boer)

OASIS

Definitely Maybe (30th Anniversary)

(Suburban)

4LP, 2LP coloured, 2CD

Ineens was het er, 30 jaar geleden. De Britpop met bands als Pulp, Blur en vooral Oasis. Dit debuutalbum sloeg destijds in als een bom. De broers Noel en Liam Gallagher sloegen elkaar toen nog niet de hersens in, maar maakten prachtige gitaarpop en klonken soms als een echo van de Beatles. Deze jubileumuitgave bevat naast het album zoals dat destijds is uitgebracht met alle geremasterde nummers en verder van een groot aantal nummers ook nog een zogenaamde Monnow Valley Version en Sawmills Outtakes. Dit betekent dat er maar liefst 27 nummers op de meest uitgebreide uitgave staan. De vraag is of al deze versies zoveel toevoegen aan dit album. De Monnow Valley versies zijn net wat melodieuzer maar het scheelt niet veel met de originele versies. Nog steeds klinken de gitaren uit alle poriën van je boxen. En dat geldt ook voor de sawmills outtakes. Maar blijf luisteren tot het laatste nummer. Dat is namelijk Sad Song, een prachtig rustig nummer gezongen door Liam dit keer. Alleen daarvoor zou je het album moeten aanschaffen. Voor degene die dit album nog niet in de kast hebben staan, is het een uitgelezen kans om uitgebreid kennis te maken met muziek uit de beginjaren van de broertjes Gallagher. En maar stiekem blijven hopen dat ze toch nog eens samen weer muziek gaan maken. De eerste stap lijkt met de aanstaande tour te zijn gezet... (Jurriën van Rheede)

hiphop history

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend. "Dit keer..."

ARTIFACTS

Between A Rock And A Hard Place

Op het kantelpunt van sample-wetgevingen kwam deze stille klassieker van Artifacts uit. Het was een tijd waarin de vertellende kracht nog meer bij de MC's kwam te liggen, daar producers werden beperkt in de verhalen die ze met hun associatieve beatmaking konden vertellen. Weg waren de dikke jazz van de vroege Tribe, de soulcollages van De La of de groezelige, onorthodoxe flips van RZA. Of nou ja, het klonk allemaal langzaam aan een stuk kaler. Voor velen waren hiphops gouden jaren al lang en breed voorbij, maar dit moest echt de doodsteek zijn. Maar ook uit die benarde positie wisten een aantal groepen weer op te klimmen en andermaal op creatieve wijze veel te halen uit weinig. De vele jazzfragmenten waren dan wel ingekort, zoals sputterende uithalen van een saxofoon, maar de basloopjes klonken plotseling des te dieper. Op een Whayback, met een vergelijkbare dromerige cadence als 93 'til Infinity, wordt de bas zelfs ingezet als een soort lead guitar. Ondertussen ontvouwen in ieder nummer allerlei kleine details, waardoor er bij mij meerdere luisterbeurten alsnog genoeg te ontdekken. Zo voelt deze plaat niet gebrekkig in zijn beats - en doet dat ook zeker niet wat betreft de rhymes! Tame One (rest in power!) en El Da Sensei zijn ook ver na deze tape nog jarenlang, zowel solo als met anderen, pilaren van de ondergrondse New Jersey hiphop gebleven. Tame One kwam twee jaar terug spijtig genoeg te overlijden. El Da Sensei bracht dit jaar nog een nieuwe plaat uit. Dat het meesters van hun kunst zijn, bleek al op dit debuut. Liefhebbers van de jaren 90 hiphop kunnen deze plaat, eindelijk weer uit op vinyl, niet laten liggen. (Stef Mul)

NORMAAL, FEESTEN ALS WILDE BEESTEN **Dolf Ruesink**

Doe maar normaal, dan doe je al gek genoeg. Het is de nuchterheid waar de Nederlander toch vaak prat op gaat - zeker buiten de poppenkast die de Randstad heet om. Bij die nuchterheid hoort natuurlijk een soundtrack zonder poeha, zonder

poespas en pretenties. En welke Nederlandse band verzorgde die soundtrack ooit beter dan, jawel, Normaal? What's in a name... De boerenrockers die in iedere provincie de juiste snaar wisten te raken en zelfs per plek verschillende tradities voortbrachten. Die zijn nu in een uitgebreid en prachtig vormgegeven fotoboek te onderzoeken. Normaal, Feesten Als Wilde Beesten bekijkt de geschiedenis van de Achterhoekers door de ogen van fans in het hele land. Geen ellenlange teksten en interviews - doe ff normaal! - maar een live cultuur gevangen op beeld. Je ziet hoe Normaal precies die plekken wist te raken, die in de rest van het media- en cultuurlandschap sneller over het hoofd worden gezien. Hun plezier en dankbaarheid kreeg vervolgens uiting in de meest ludieke acties voor, tijdens en na optredens. Denk aan het gooien met bier, natte T-shirts en lingerie. Maar ook vonden er varkensraces, moddergevechten en kermisruzijs plaats. Mensen gaven bruiloftsgeschenken, er ontstonden fanclubdagen. Meer dan eens was het vervoer van publiek naar concerten per trekker en veewagens. Per provincie zijn deze gewoontes vastgelegd en zo ontstaat er een kleine Atlas van Nederlandse tradities aan de hand van Normaaloptredens. Een heerlijk, feestelijk boek voor de rockfans en Neerlandofielen onder ons. (Stef Mul)

SPRINGSTEEN @75 **Gillian G. Gaar**

The Boss wordt - of is tijdens het lezen inmiddels - 75 jaar en de wereld mag dat best weten. Eerder dit jaar mochten we dat al vieren met een compilatiealbum. Die verzamelaar had al de insteek om zijn hele carrière op chronologische en verhalende wijze te beslaan aan de hand van

zijn liedjes. Dat was een nobel plan, maar het is natuurlijk onmogelijk om iedere Springsteen tevreden te houden. Nu is daar een groot boekwerk met hetzelfde doel voor ogen: het leven van Springsteen voor eens en altijd op de juiste manier beschrijven. Van de roerige jeugd in New Jersey, het bescheiden begin in garagebands

tot de grote doorbraak, talloze albums en natuurlijk de stadiontours. De feiten kennen we natuurlijk inmiddels wel, maar schrijfster Gillian G. Gaar slaagt er perfect in om tot de kern te komen van de vraag: wat maakt Springsteen zo een universeel cultureel icoon? Hoewel er natuurlijk genoeg geschreven is over een van de titanen uit de rockgeschiedenis, ben ik ervan overtuigd dat naast de leek, ook de grootste fans nieuwe inzichten zullen opdoen. Haar woorden worden kracht bijgezet door vette afbeeldingen en een duidelijke tijdlijn. Bovendien komt deze uitgave met een poster en een stevige cover. Gefeliciteerd Bruce - en alle fans!

DESTINY STOPPED SCREAMING: THE LIFE AND TIMES OF ADRIAN BORLAND

Simon Heavisides

Let op! Zware kost, zeker voor zij die depressie en zelfdoding van dichtbij hebben meemaakt. Dit boek is een ode aan, een oproep voor herwaardering van, maar ook een onderzoek naar

de demonen van een creatieve geest. Het is 25 jaar geleden dat Adrian Borland er zelf voor koos uit het leven te stappen, een leven dat hem om verschillende redenen niet altijd goed gezind was. Het is een typisch verhaal van een onbezongen held, een cultfiguur in een genre dat razendsnel aan luisteraars aan het winnen is. Jongens en meiden die ongetwijfeld op Borlands band The Sound zullen stuiten. Maar tijdens zijn leven waren al zijn pogingen om écht gehoord te worden, al die introspectieve teksten die hij schreef en zijn unieke visie op waar post-punk zich naartoe moest ontwikkelen, voornamelijk aan dovemansoren gericht. En het waren niet alleen de teleurstellingen waar hij tegen moest vechten, want hij werd gediagnosticeerd met een schizoaffectieve stoornis. Het resulteerde in waanideeën, waaronder de angst dat hij ontvoerd werd toen hij met zijn bandgenoten in het vliegtuig zat voor een tournee. Het zou een van de laatste blijken, want nota bene tijdens een show in Poppodium Boerderij te Zoetermeer, waar Borland halverwege de set van het podium stapte om nooit meer terug te keren als bandlid van The Sound. Het zijn dit soort quotes en anekdotes die tonen hoe diep schrijver Heavisides om een zo volledig en eerbiedig mogelijk verhaal neer te pennen. En let wel, Destiny Stopped Screaming gaat over zoveel meer dan alleen Borlands depressies. Het gaat ook om hem als creatief genie en The Sound als unieke band. (Stef Mul)

30 november 16:00 in Concerto: Signeersessie Simon Heavisides & Mike Dudley (The Sound)

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

THE BOY AND THE HERON

Regie: Hayao Miyazaki

Cast: Soma Santoki, Masaki Suda, Ko Shibasaki

De grootmeester van de Japanse animatie bereidt zich al een aantal films voor op zijn pensioen. Maar de inkt druipt toch elke keer weer waar het niet gaan kan. Een running gag is dat het komt omdat hij er eigenlijk van baalt dat er van de, door

hem en zijn Studio Ghibli nagenoeg persoonlijk tot hoogwaardige kunst verheven, tekenfilm steeds minder overblijft. Is het niet AI en 3D-animatie als fiat van de menselijke creativiteit, dan is het wel de teleurstelling dat zijn eigen zoon het stokje niet lijkt over te willen en te kunnen nemen. Beetje flauw natuurlijk, maar het schijnt een belangrijk onderdeel te zijn van deze op het oog puur fantasierijke film - met diep verborgen achter de metaforen een autobiografische kern. Een film over het loslaten én vastgrijpen van herinneringen uit het verleden; het verwerken van verlies; de kunst van het loslaten. Met zijn trouwe kompaan Joe Hisaishi voor de muziek, is het ouderwets gelaagd genieten. Een vaarwel om u tegen te zeggen - al zou het mij niet verbazen als Miyazaki stiekem toch nog niet klaar is om zijn pennetje door te geven.

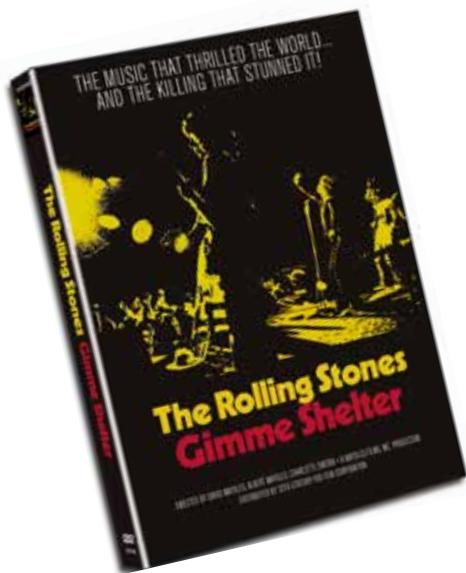

THE SWEET EAST

Regie: Sean Price Williams

Cast: Jack Irv, Talia Ryder, Ella Rubin
Eigenzinnig cinematograaf Sean Price Williams (bekend van o.a. de razende koortsdroom Good Time van The Safdie Brothers en het confronterende Heaven Knows What) debuteert solo met The Sweet East. Een even absurde als grappige en ontredende road

movie. Zo'n film die heerlijk voortkabbelt maar door uiteenlopende personages, verrassende wendingen en een briljante soundtrack. Rijzende sterren Talia Ryder (West Side Story; Never Rarely Sometimes Always), Ayo Edebiri (The Bear) en Jacob Elordi (Saltburn; Priscilla) mogen hun gekke zelf zijn. Voor fans van Gregg Araki's films!

GIMME SHELTER

Regie: David Maysles, Albert Maysles, Charlotte Zwerin

Cast: Mick Jagger, Keith Richards, Mick Taylor
Woodstock was niet de enige muzikale uitbarsting die plaatsvond in 1969. Voeg aan de seks-, drugs- en rock'n'roll-droom een flinke dosis geweld toe, en je hebt zo'n beetje de Altamont Free Concert. Wat een Woodstock-West had moeten worden, werd een clash tussen bikers en hippies. Wie ook had bedacht dat het handig zou zijn The Hell's Angels in te huren om je festivals van beveiligers te voorzien, terwijl de grootste rock'n'roll act van de wereld langskwam om mensen de liefde te zien bedrijven op allerlei manieren, zou in deze tijd publiekelijk door het stof moeten gaan. De gebroeders Maysles en Charlotte Zwerin zullen nooit hebben voorzien dat ze in plaats van een massaal pleidooi voor vredelievendheid en medemenselijkheid, juist de vleesgeworden desillusie van een generatie dromers op tape zouden krijgen. Gimme Shelter stopt de jaren 60 genadeloos hard in de doofpot. De flowers zaten al even zonder power, acid bleek ook niet de oplossing. Sociale ongelijkheid bleek helemaal niet te zijn opgelost (R.I.P. Meredith Hunter) en ondertussen woedde er ook gewoon nog oorlog in Vietnam. Hoe symbolisch is dan ook het beeld van de Stones, die snel met een helikopter uit het slagveld voor hun ogen worden weggevoegen. Precies zoals de laatste diplomaten Saigon zouden ontluchten enkele jaren later. Hartverscheurend zijn de tranen in Charlie Watts' ogen, waarin de verloren hoop op een betere wereld weerspiegelen. De dood van de Love Generation.

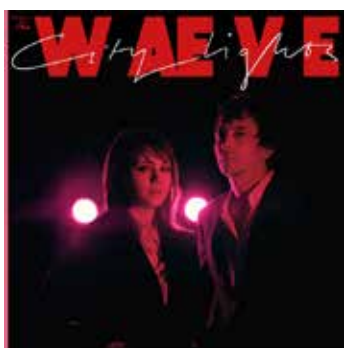
THE STONES AND BRIAN JONES

Regie: Nick Broomfield

Cast: Keith Richards, Brian Jones, Mick Jagger

Je zou het haast vergeten, maar ooit waren The Stones niet alleen het vehikel van de extravagante Mick & Keith. Toen was er een, zo mogelijk nog grotere, wervelwind genaamd Brian Jones. Je zou zelfs kunnen zeggen dat hij, naast natuurlijk oprichter, in de vroege jaren 60 een grote drijfveer was achter het succes. Vol charisma, sex appeal - en een bizarre onvoorspelbaarheid. Niet de leadzanger, wel de bandleider. Tot alcohol en drugsmisbruik hem voorgoed buitenspel zette en hij eigenlijk linea recta afdreef naar de vergetelheid. Waar The Stones voor de derde keer gingen toeren in de US, reed hij auto's en motoren in de prak. Niet lang nadat hij uit de band werd gezet, werd Jones dood gevonden op de bodem van zijn zwembad. Een tragisch maar onvermijdelijk einde van een belangrijke artiest. Nu zijn er voor het eerst beelden vrijgegeven uit deze roerige periode, die door regisseur Broomfield zijn verzameld. Ook ging hij in gesprek met getuigen. Mensen die Jones, ondanks al zijn fratsen, lief hadden; en die hij ook ergens in zijn hart had gesloten. Een must-see voor fans, maar sowieso een intrigerende blik op een verloren talent.

THE WAEVE - CITY LIGHTS

Blurs Graham Coxon en Rose Elinor Dougall verraste vorig jaar met een verdomd goed Britpop album, maar dan met een artsy insteek. Folk-rock en post-punk lagen dicht bij elkaar. Nu al komt de opvolger City Lights, waarop andermaal - of misschien wel meer - de gitaar een grote rol speelt. Maar ook de saxofoon en meerdere synths. Zin in!

JAMES BLAKE & LIL YACHTY - BAD CAMEO

Rapper Lil Yachty is het beste als hij geen hiphop maakt. Klinkt misschien gek, maar zijn rare vocale uitspattingen werken gewoon zo goed op de muziek van, om maar iets te noemen, Tame Impala. Of Chairlifts Patrick Wimberly. En nu James Blake, die altijd laat zien het beste in artiesten in verschillende uithoeken van de muziek naar boven te halen. Bad Cameo komt eindelijk ook op plaat uit!

THEE SACRED SOULS - GOT A STORY TO TELL

Deze neo-chicano doowop groep zijn de frontrunners van de retrosoul renaissance. Zoals besproken met drummer-zanger Aaron Frazer in het vorige nummer, is er een select groepje hard bezig de oude sweet soul opnieuw te doen schitteren. Oldies, maar dan gloednieuw. Thee Sacred Souls lijkt het grootste publiek te trekken op dit moment, niet in de minste plaats doordat hun Can I Call You Rose? een heuse TikTok hit werd. Het nieuwe album is meer van hetzelfde, maar dan groter. En iets minder doo wop en meer Southern Soul? Jullie zullen het binnenkort weten...

MEROL - NAAR DE HAAÏEN & WEER TERUG

Waar Froukje en S10 (en ook Sophie Straat) de afgelopen maandag veel aandacht opeisten met hun nieuwe songs en festivalperformances, heeft Merol zich een klein beetje teruggetrokken om te bouwen aan een nieuw album. Was haar debuut haar versie van echte pop, wordt dit echt Merol. Verwacht dus nog meer gekscherende geintjes en een unieke mix aan electro, hyperpop, italo en wat lichte r&b. Met behulp van o.a. de Vlaamse Compact Disk Dummies!

BINNENKORT BINNEN

20 september Pale Waves - Smitten
Phil Collins - Both Sides
Katy J Pearson - Someday Now
Thurston Moore - FLOW Critical Lucidity
Katy Perry - 143
Keith Urban - High
The Waeve - City Lights
Tramhaus - The First Exit
Perfume Genius - Too Bright
Chappell Roan - The Rise and Fall of a Midwest Princess
Melisa Etheridge - I'm Not Broken
Nightwish - Yesterwynde
Guided By Voices - Tonics And Twisted Chasers

27 september Alan Sparhawk - White Roses, My God
Thin Lizzy - Jailbreak
Ezra Collective - Dance No One's Watching
Alice In Chains - Black Gives Way To Blue
Maximo Park - Stream Of Life
Davina Michelle - Higher
Broadcast - Distant Call
Kate Bollinger - Songs From A Thousand Frames Of Mind
Sophie - Sophie
Efterklang - Things We Have In Common
James Blake & Lil Yachty - Bad Cameo
Tsha - Sad Girl
My Chemical Romance - May Death Never Stop You

4 oktober James Bay - Changes All The Time
Eihwar - Viking War Trance
Animal Collective - Sung Tongs
Thee Sacred Souls - Got A Story To Tell
Merol - Naar De Haaien & Weer Terug
Seun Kuti & Egypt 80 - Heavier Yet
Joni Mitchell - Archivs Vol. 4
Aphex Twin - Selected Ambient Works Vol. II (Anniversary Edition)
Alison Moyet - Key
David Sylvian - Everything & Nothing
Christian Lee Hutson - Paradise Pop.10
Finneas - For Cryin' Out Loud!
Leon Bridges - Leon
Coldplay - Moon Music
Chubby And The Gang - And Then There Was...
The Smile - Cutouts

11 oktober Paul Heaton - The Mighty Several
Opeth - Last Will And Testament
Chat Pile - Cool World
Ryuichi Sakamoto - Coda
Myles Kennedy - The Art Of Letting Go
Touche Amore - Spiral In A Straight Line
The Offspring - Supercharged
Mark Ambor - Rockwood
Sloper - Changing Colors
Rag'N'Bone Man - What Do You Believe In?

18 oktober Joe Jonas - Music For People Who Believe In Love
MC5 - Heavy Lifting
Shawn Mendes - Shawn
Dean Lewis - The Epilogue
Eminem - The Death Of Slim Shady

25 oktober Laura Marling - Patterns In Repeat
The Pixies - The Night Zombies Came
Bryan Ferry - Retrospective Selected Recordings
Badbadnotgood - Mid Spiral
Harmonia - Musik Von Harmonia
Razorlight - Planet Nowhere
Amyl & The Sniffers - Cartoon Darkness
Soccer Mommy - Evergreen

BESTEL NU OP WWW.PLATOMANIA.NL

**NO
RISK
DISC**

FAT DOG
Woof.

**GRAND
CRU**

MERCURY REV
Born Horses

DEADLETTER
Hysterical Strength

**LUISTER
TRIPS**

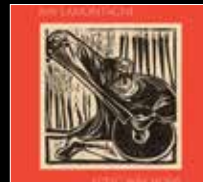
DJO
Decide

NUBYA GARCIA
Odyssey

LADY BLACKBIRD
Slang Spirituals

RAY LAMONTAGNE
Long Way Home

MOLCHAT DOMA
Belaya Polosa

NALA SINEPHRO
Endlessness

THE THE
Ensoulment

WUNDERHORSE
Midas

NILÜFER YANYA
My Method Actor

DEADLETTER HYSTERICAL STRENGTH

TIP VAN DE MAAND

THE BEATLES

**RED 1962-1966 AND BLUE 1967-1970
REMIXED AND EXPANDED**

6LP / 3LP / 4CD / 2CD / DOWNLOAD / STREAMING

OUT NOVEMBER 10TH

beatles.com

De rode en de blauwe dubbelaar over de jaren heen...

door: Luc van Gaans

Zakenman Allen Klein zette in 1969 zijn handtekening onder het management contract van The Beatles, tot groot ongenoegen van Paul McCartney. De voormalig manager van de Rolling Stones werd door, met name, John Lennon tot gedroomd zakelijk leider van The Beatles gekroond. Het zou een grote fout blijken. Klein's aanstelling betekende een stroomversnelling in de definitieve breuk tussen McCartney en de overige drie Beatles. Daarnaast zouden The Beatles elkaar én Klein in de eerste helft van de jaren '70 bevechten in de rechtbank. Allen Klein als manager bracht dus niet bepaald een positieve vibe. Het positieve eraan was wél dat de rode en blauwe dubbelaars dankzij Klein het levenslicht zagen in 1973. De dubbelaars waren geen verzameling met louter 'greatest hits', maar een sublieme representatieve doorsnede van The Beatles' carrière. Voor doorgewinterde Beatlefans waren ze een ultieme verzameling beste liedjes van de band. Voor vele generaties geïnteresseerden waren de dubbelaars de ideale start om The Beatles te leren kennen.

De albums waren direct na de release een doorslaand commercieel succes. In het jaar 1973 alleen al gingen wereldwijd miljoenen exemplaren de toonbank over. Maar de albums bleven stevig in trek, tot op de dag van vandaag. Er volgden na 1973 diverse grote re-releases. De cd release vond plaats in 1993 en ook toen werden de albums

weer bijzonder goed verkocht. In 2010 kwamen de albums geremastered uit (de vinyl versies in 2014), in navolging van de in 2009 volledig geremasterde albumcatalogus. De muziek klonk vitaler dan ooit, net als de populariteit van de The Beatles. En ook de verkoopcijfers waren vitaal.

Interessant is dat de blauwe dubbelaar, met liedjes uit de late carrière van The Beatles (1967 - 1970), stevast beter verkoopt dan de rode dubbelaar (met liedjes uit de jaren 1962 - 1966). Kennelijk is het grote publiek toch meer gericht op Strawberry Fields Forever en Hey Jude dan op All My Loving en Help. De rode en blauwe dubbelaars zijn dusdanig omarmd dat ze niet meer weg te denken zijn in de standaardverzameling die Beatlesfans in de kast hebben staan. Bijzonder eigenlijk voor verzamelplaten met materiaal dat ook op diverse andere manieren te verkrijgen is. Met de 2023 release, de 50e verjaardag van de dubbelaars, zal dat niet anders zijn. Niet alleen is er een uitgebreidere tracklisting en is de nieuwe Beatlesong Now And Then toegevoegd. Het is ook maar de vraag of Now And Then ook op een andere manier verkrijgbaar gaat zijn, reden temeer om in ieder geval de blauwe dubbelaar aan te schaffen. Bovendien klinkt de muziek weer heel anders dankzij de de-mixing techniek die is gebruikt. De schitterende nieuwe stereo mixen van met name het oude Beatles werk geeft de dubbelaars weer een totaal andere dimensie. Must-have materiaal dus. Het belooft weer volop drukte aan de kassa van de platenwinkel!

De drie “nieuwe” nummers

door: Ron Bulters

Het bracht bij Beatlesfans een schokgolf teweeg: een uitgebreide documentaire over de geschiedenis van de band, albums met onuitgebracht werk en als klap op de vuurpijl geheel nieuwe Beatlesongs.

Voor het Anthology-project vroeg Paul McCartney aan Yoko Ono of zij nog demo's van John had, die Paul, George en Ringo konden afmaken. Het werden *Free as a Bird*, *Real Love* en *Now and Then*.

Free as a Bird werd als eerste uitgebracht. Geproduceerd door Jeff Lynne – volgens het officiële verhaal omdat George Martin zijn gehoor begon te verliezen maar waarschijnlijker is dat George Harrison dit als ultimatum stelde. *Free as a Bird* haalde terecht de toppen van de hitparade. Een nummer dat niet onder doet voor hun jaren '60 werkt en met een videoclip waarin zo veel songs van The Beatles zijn gevisualiseerd dat het een popquiz op zichzelf is.

De tweede song, **Real Love**, maakte de hoge verwachtingen niet helemaal waar. Deels omdat de techniek nog niet voldoende was om het geluid echt goed te krijgen: als Lennon's stem wordt weggedraaid valt ook de piano weg. Bovendien was het niet een geheel onbekend nummer, want de (betere) gitaardemo was al uitgebracht op de soundtrack van de *Imagine*-documentaire in de jaren '80.

Ook aan een derde song werd gewerkt: **Now and Then**. Hoewel de ander drie Beatles er in 1995 twee dagen aan werkten zou George echter zijn veto gebruiken en de song werd nooit helemaal afgemaakt, vooral door de beperkingen van originele Lennon-demo. Bijna 30 jaar na dato kon de song met behulp van AI én met toestemming van de vrouw en zoon van Harrison alsnog afgemaakt worden. Releases van The Rolling Stones en The Beatles in het zelfde jaar. Na 60 jaar is er nog niets veranderd!

Should have been singles and on the tracklisting...

door: Luc van Gaans

De rode en blauwe dubbelaars zijn bijna een instituut op zichzelf geworden, zó ingeburgerd zijn deze verzamelaars inmiddels. Wijzigingen aanbrengen in de tracklisting van de 'rode en de blauwe' is dan ook als wijzigingen aanbrengen in de bijbel. Maar als The Beatles het zelf doen, we hebben nu immers de 2023 re-release, waarom er dan niet over filosoferen wat we nog meer missen op deze toch al sublieme collectie Beatlessongs? Welke songs hadden eigenlijk singels moeten zijn en dus automatisch op de rode of blauwe dubbeelaar moeten verschijnen?

Voorop gesteld, het Beatles repertoire van 1962 tot en met 1970 heeft over het geheel genomen al zo'n idioot hoge standaard dat tenminste de helft ervan op de dubbelaars had moeten komen. Dat is met de 2023 heruitgave al bijna goed gemaakt. Maar dan nóg valt er iets te wensen... Om het overzichtelijk te houden hebben we een 5-tal songs geselecteerd die er zeker nog op hadden gemoeten. Lekker discutabel natuurlijk, dus laat de Beatlesforums het maar verder uitvechten..!

It Won't Be Long

De album opener van het tweede Beatles album, With The Beatles. Ze hadden er een neus voor, want door deze song stijgt de adrenaline met gezwinde spoed en ben je gretig naar de rest van de plaat. It Won't Be Long is een ultieme verklanking van de Beatlesmania die toen al was uitgebroken. Wat een fantastische singel was dit geweest!

I'll Cry Instead

Eigenlijk hadden alle tracks van de LP A Hard Days Night singels kunnen zijn, maar deze is wel een echte hidden treasure. Een heel kort (1.44 minuten) maar krachtig en zeer aanstekelijk liedje. Terecht ooit door Billy Joel gecoverd. Knap gitaarwerk van George Harrison, altijd een beetje onderschat gebleven helaas.

Baby's In Black

Live was dit een favoriet van de Beatles zelf, maar waarschijnlijk nooit op singel verschenen vanwege de driekwarts maatsoort (wals). Onterecht! De samenzang van Lennon en McCartney in 'Oh, how long will it take...' is ongekend energetisch, sensueel bijna, en levert keer op keer kippenvel op.

Happiness Is A Warm Gun

Dit zou wel hele vreemde Beatlessingle geweest zijn, maar op de blauwe dubbeelaar had dit niet misstaan. Zoveel variatie in melodie, maatsoorten en sferen vind je in bijna geen enkele andere Beatlessong terug. John Lennon op zijn best en curieus tegelijkertijd, een samenvatting van de White Album in krap 3 minuten.

I've Got A Feeling

Wie het 'rooftop' concert heeft gezien in de geweldige Get Back film van Peter Jackson, zal het ermee eens zijn dat dit een verborgen parel is in het Beatles repertoire. Dit was een gedroomde live singel geweest. Niet alleen is dit een prachtige samensmelting van liedjes van McCartney en Lennon, op misschien wel geen enkele andere Beatlessong zingt Paul McCartney zo ongelooflijk goed.

De Nederlandse verzamelalbums van The Beatles

door: Ron Bulters

Wie zich stort op het verzamelen van The Beatles, komt al snel tot de conclusie dat het compleet krijgen van de discografie een onmogelijke taak is. Voor velen waren de rode en blauwe dubbelaars het startpunt – en voor de oppervlakkige liefhebbers ook een prima eindpunt. Toch zijn het niet de enige compilaties die in Nederland op de markt kwamen. Een groot aantal van de verzamelaars werden wereldwijd uitgebracht. Albums als *A Collection of Beatles Oldies* (*But Goldies*), *Rock and Roll Music*, *Love Songs* en *Reel Music* werden wereldwijd uitgebracht en hoewel deze albums al jarenlang niet meer verkrijgbaar zijn, zijn ze nog steeds interessant om te zoeken, aangezien ze vaak andere mixen bevatten.

Voordat in Groot-Brittannië het eerste officiële verzamelalbum verschijnt, wordt in juni 1965 in Nederland (en Duitsland) het album Beatles Greatest uitgebracht. Een album dat ver buiten de landsgrenzen geroemd en verkocht werd. Niet alleen omdat – afgezien van een in echo gedrenkte I Feel Fine – de geluidskwaliteit erg goed is, maar ook omdat het een aantal bijzondere mixen bevat, zoals een stereoversie van I Want To Hold Your Hand en een versie van All My Loving die voorafgegaan wordt door tikken op de hi-hat. Het album is zo populair dat er zo'n 100 verschillende versies van geperst zijn, waarvan de twee verschillende voorkanten het meest opvallend zijn.

Ook in 1967 lift Nederland mee op een Duitse release: *The World's Best*. Een merkwaardige verzameling met songs die tussen 1963 en 1966 werden opgenomen. Hoewel het album een aantal hits staan, bevat het ook een vijftal nummers van Revolver, waaronder Dr. Robert en And Your Bird Can Sing. Op de hoes prijkt een foto uit de clip van Strawberry Fields Forever – een nummer dat overigens niet op het album staat. Ook hier zijn er twee hoesvarianten: eentje waarbij de foto de hele hoes vult en een variant met een kleinere foto en een zwart vlak.

De uniekste verzamelaar die voor de Nederlandse markt geproduceerd werd, is The Beatles uit 1968. Niet te verwarren met het gelijknamige witte dubbelalbum dat in hetzelfde jaar zou verschijnen. Niet vanwege de tracklist: die is gelijk aan The

World's Best, zij het in een compleet andere volgorde. Ook deze plaat werd uitgebracht met een foto uit de Strawberry Fields Forever clip, maar een compleet andere foto. De plaat was alleen te koop bij boekenclubs als Boek en Plaat. Exemplaren in topstaat zijn schaars en niet goedkoop.

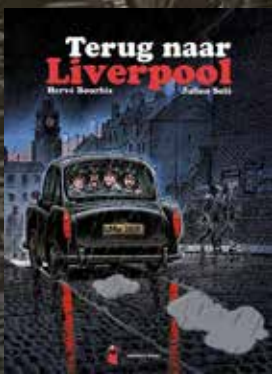
Andere bijzondere compilatiealbums, zij het niet zo zeldzaam als de '68 verzamelaar zonder naam, zijn twee platen die weliswaar over de hele wereld uitgebracht werden als The Beatles Ballads (1980) en 20 Greatest Hits (1982). Niet omdat deze albums unieke mixen of tracklists bevatten, maar speciaal voor de Nederlandse versies vertaald naar Hun Mooiste Songs en 20 Grootste Hits.

De merkwaardigste verzamelaar die een Nederlands tintje had, werd overigens niet op vinyl uitgebracht maar alleen op cassette. Lukte het Shell nog om in de jaren '70 om het album Help! in Nederland uit te brengen met een enorm logo van Shell op de voorkant (zij het dat de oplage ook alleen bedoeld was voor medewerkers van de oliemaatschappij), bij Heineken ging het mis. Wie in 1986 vier speciale lipjes van Heinekenblikjes in leverde, kon tegen een kleine betaling de verzamelaar Only The Beatles kopen. Een verzameling met een groot aantal hits maar ook twee unieke stereomixen van This Boy en Yes it Is. Hoewel het album met toestemming van platenmaatschappij EMI werd uitgebracht, stak de platenmaatschappij van The Beatles zelf, Apple, er al snel een stokje voor: de cassette werd na 17

Boeken over de Beatles gemaakt door Hervé Bourhis

